

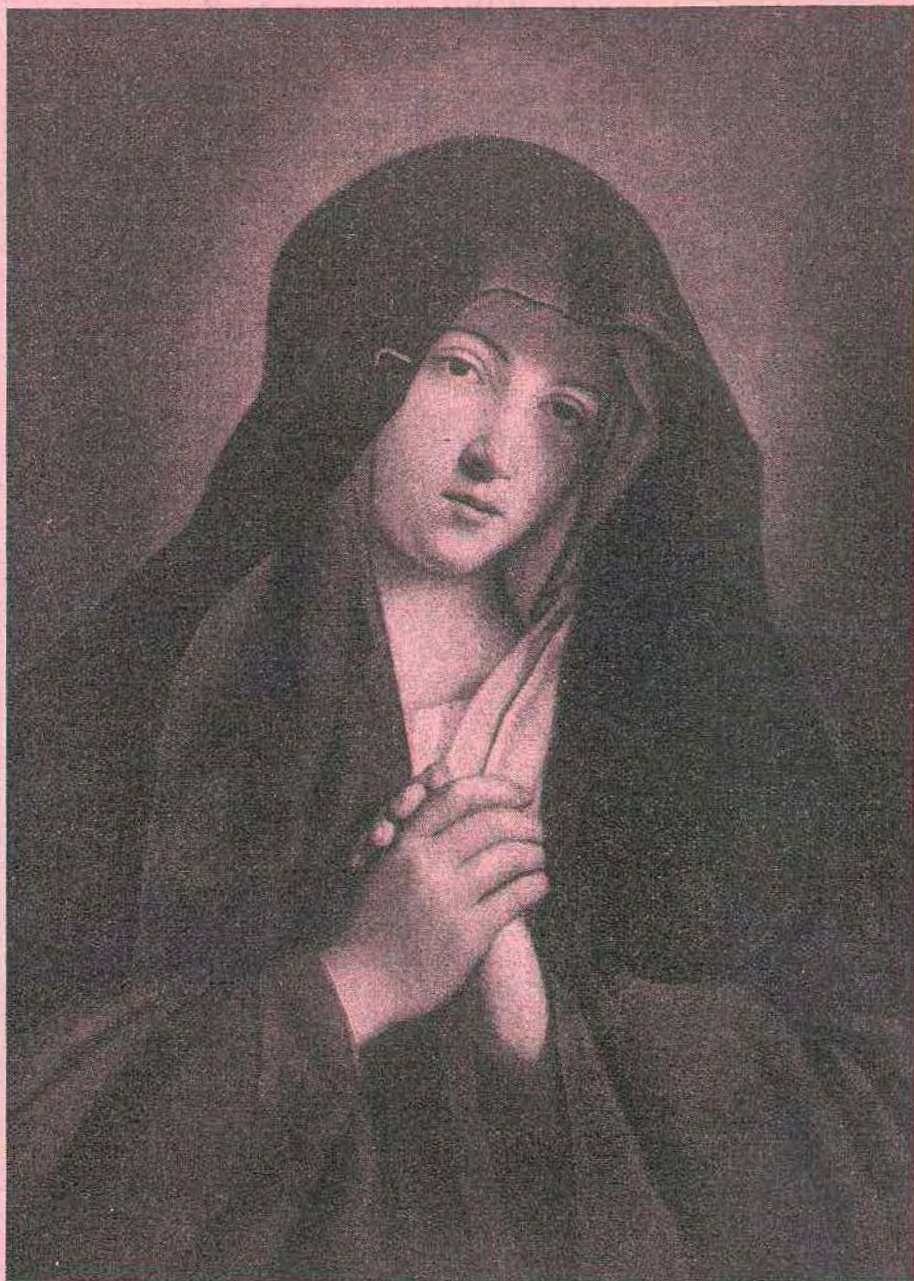
« Panna Mária Bolesťná » od Sassoferratu.
- K. Galeria Uffizi vo Florencii.

■

« La Vergine Addolorata » di Sassoferrato. -
R. Galleria Uffizi in Firenze.

■

« The Virgin in sorrow » by Sassoferrato. -
R. Gallery Uffizi in Florence.

RÍM

ROMA - RIVISTA CATTOLICA SLOVACCA
ROME - SLOVAK CATHOLIC REVIEW

SLOVENSKÝ KATOLÍCKY ČASOPIS

THE BLESSED VIRGIN AS VENERATED IN ROME

The christian Rome is a "City of Mary" with the same title as Siena or Genoa. Over a hundred Basilicas and Churches, Shrines or Chapels — and this number is constantly increasing — are to Her service dicated. A large portion of the history of the Christian Rome, in its more brilliant pages and in its more salient events, are full of Her Name, Intervent and Protection.

The best and loveliest names are given to these Marian Churches of Rome for instance: St. Mary of the Angels; St. Mary of the Soul; St. Mary of the Conception; St. Mary of the Glory; St. Mary of the Death; St. Mary of the Garden; St. Mary of the Peace; St. Mary of the Mercy; St. Mary of the People; St. Mary of the Rosary; St. Mary of the Ara Coeli; St. Mary of the Sun; St. Mary of the Victory, or St. Mary of the Divine Love.

Over fifty Sanctuaries are daily attended by her pious Clients and each day, through each Month, has a special Madonna in veneration. We shall mention here, for Rome, two particular Marian Basilicas of the ancient times of the Church.

Firstly St. Mary in Trastevere "supposed to be the first church in Roma dedicated to the Virgin. It was founded by S. Calixtus in A. D. 224, on the site of the Taberna Meritoria, an asylum for old soldiers: where, according to Dion Cassius, a fountain of pure oil sprang up at the time of our Saviour's birth, and flowed away in one day to the Tiber, a story which gave the name of 'Fons Olei' to the church in early times".

Of the glorious mosaics of the upper part of the Tribune, the writer Heman beautifully wrote: "In the centre of the principal group on the vault is the Saviour seated, with his Mother, crowned and robed like an Eastern Queen, beside him, both sharing the same gorgeous throne and foot-

stool; while a hand extends from a fan-like glory with a jewelled crown held over his head; She giving benediction with the usual action; He embracing her with his left arm, and in the right hand holding a tablet that displays the words 'Veni, electa mea, et ponam in thronum'".

The second and gorgeous Marian Roman Church of the Antiquity is the "Basilica of St. Maria Maggiore, frequently named from its founder the Liberian Basilica. Was founded A. D. 35, by Pope Liberius, and by John, a Roman patrician, to commemorate a miraculous fall of snow, wich covered this spot of ground, and no other, on the 5th of August, when the Virgin, appearing in a Vision, showed them that she had thus appropriated the site of a new temple. This legend is commemorated every year on the 5th of August, the festa of La Madonna della Neve, when, during a solemn high mass in the Borghese chapel, showers of white rose leaves are thrown down constantly through two holes in the ceiling, 'like e leafy mist between the priests and worshippers'.

"This church, in spite of many alterations, is in some respect internarly the most beatiful and harmonious building in Rome, and retains much of the character which it received when rebuilt, between 432 and 440, by Sixtus III, who thus commemorated the Council of Ephesus, at which was condemned the heresy of the Nestorians who refused the solemn title of 'Deipara' to the Virgin. Sixtus dedicated the church to S. Maria Mater Dei, and established it as one of the four patriarchal basilicas, whence it is provided with the 'porta santa', only opened by the pope, with great solemnity, four times in a century".

A splendid Marian Church belonging to the period of the Renascency is St. Maria del Popolo, in the homonymous Square on te left of which, at the foot of what was formerly called "the Hill of Gardens", according the historiam Suetonius Nero was buried on the year 68.

As A. C. Hare remembers in his "Walks in Rome", church tradition tells that from the tomb of Nero afterwards grew a gigantic walnut-tree, which become quite a pest to the neighbourhood. In the eleventh century, Pope Paschal II dreamt that these crows were demons, and that the Blessed Virgin commanded him to cut down and burn the tree (albero malnato), and build a sanctuary to Her honour in its place. A church was then built by means of a collection amongst the common people; hence the name which it stil retains of 'St. Mary of the People'.

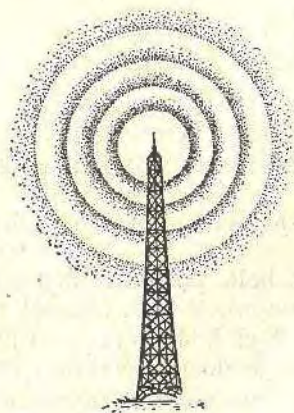
S. Maria del Popolo was rebuilt by Baccio Pintelli for Sixtus IV in 1480, and very richly adorned. It was modernised by Bernini for Alexander VII (Fabio Chigi, 1655-67), of whom it was the family burial-place, but it still retains many fragments of beautiful fifteenth-century work. The principal door of the nave is a fine example of this.

Of the XVI Century we, in this short Roman

(Continued on page 99)

SOMMARIO

Peter C. Chiminelli: **The Blessed Virgin as venerated in Rome**, p. 82, 99 — Voce del S. Padre (Enciclica di S. S. Pio XII «Ingruentium malorum»), p. 83 — Soteris: **Chi può dare maggiore felicità** (Sonetto in onore della Madonna), p. 83 — — ka: **Gerarchia cattolica: Cardinali**, p. 84 — Stanislav Bystrík: **Maria, Potente Ausiliatrice**, p. 85 — Dr. Ján A. Baťa: **Incontro col S. Padre**, p. 87 — — ka: **Musei Vaticani: Museo Gregoriano Etrusco**, p. 90 — Ján A. Baťa: **Roma** (poesia), p. 90 — Angelo Colombo: **S. Francesco d'Assisi** (continuazione), p. 91 — V. D.: **Culto dell'Assunta in Russia**, p. 93 — Gorazd Zvonický: **Apri, Maria, il Tuo Mantello** (poesia), p. 96 — **Rassegna slovacca**, p. 85 — **Rassegna cattolica**, p. 93 — **Cronaca di Roma**, p. 99 — **Tribuna dei lettori**, p. 97 — **Notiziario della Societá Culturale Slovacca R. I. M.** (Rinascita Intellettuale Morale), p. 100.

HLAS SV. OTCA

Pobožnosť sv. Ruženca.

Keď rastie zlo skazených, musí tiež rásť i horlivosť dobrých, ktorí nech vytrvale prosia našu najmilšiu Matku vo sv. Ruženci, aby ľudstvu a Cirkvi zažiarili čím prv lepšie časy.

Výňatok z encykliky pápeža Pia XII. "Ingruentium malorum,"

Dňa 15 septembra t.r. sv. Otec pápež Pius XII. vydal encykliku (okružný list) «Ingruentium malorum», adresovanú katolíckym biskupom celého sveta, v ktorej vyzýva všetkých veriacich, aby sa zbožne modlili sv. Ruženec cez celý mesiac október a aby ho obetovali za potreby Cirkvi a za posilnenie prenasledovaných a trpiacich. Vyberáme z novej encykliky tú časť, v ktorej sa pápež zaoberá modlitbou sv. Ruženca v kruhu katolíckej rodiny a prinášame ju tak, ako ju v slovenskom preklade vysielal Vatikánsky rozhlas:

« Osobitne si žiadame, píše doslovne sv. Otec aby v lóne rodiny a domácnosti sa zaviedla a rozvíjala obyčaj spoločného sv. Ruženca. Daromne by sme sa namáhali o uzdravenie verejného života, ak domáce ohnisko, počiatok i koniec ľudskej spoločnosti neuvedie sa do súladu evanjeliových zásad. Na uskutočnenie tejto ťažkej úlohy niet výdatnejšieho prostriedku než odbavovanie sv. Ruženca v rodine. Aký je to príjemný a bohumilý obraz, keď na večer rozlieha sa v domácnosti často opakovaná chvála nebeskej Kráľovnej. Spoločne odbavovaný sv. Ruženec shromažďí po dennej práci a lopotení pred obrazom Matky Božej rodičov i detí v predívnom sjednotení srdca. Spojí ich tiež s neprítomnými, s mŕtvymi, pojí ich sladkou páskou lásky s Najsvätejšou Pannou, ktorá ako najláskavejšia Matka, zjaví sa uprostred svojich detí a vyleje na ne hojné dary svornosti a rodinného pokoja. Vtedy stane sa kresťanský dom podobným Nazaretskej domácnosti. Spoločná modlitba sv. Ruženca spraví z neho pravú svätýňu a školu kresťanskej mravnej ukáznenosti a cnosti.

Rozmýšľanie božských tajomstiev Vykúpenia naučí odrástlych, aby mali ustavične pred očami vznešené príklady Ježiša a Márie, a aby ich nasledovali i vo svojom praktickom, každodennom živote. Budú z nich čerpať potešenie v príkrych a ťažkých životných okolnostiach a budú túžiť po pokladoch, ktorých zlodej nekradne ani moľ nezohiera. (Lk 12, 33).

Deti a mládež privedie spoločný sv. Ruženec k poznaniu hlavných právd viery, vzbudí v ich útlých srdciach lásku k drahému Vykupiteľovi a naučí ich od rannej mladosti poznať cenu modlitby, odbavovanej spoločne, s rodičmi.

Neváhame znova verejne opakovať, píše sv. Otec, že veľkú nádej skladáme do sv. Ruženca, aby sme uzdravili zlá a choroby, ktoré tlačia naše časy. Cirkev má silu proti svojmu pekelnému

mu nepriateľovi nie v zbraniach, ani v moci a v ľudskej presile, ale v nadprírodzenej pomoci, ktorú si získava práve touto modlitbou.

Potom povzbudzuje sv. Otec biskupov a celý katolícky svet, aby počul jeho Otcovskú výzvu, aby počúvnuť Jeho otcovské napomenutie. Keď rastie zlo skazených, musí tiež rásť i horlivosť dobrých, ktorí nech vytrvale prosia našu najmilšiu Matku vo sv. Ruženci, aby ľudstvu a Cirkvi zažiarili čím prv lepšie časy.

Mocná Božia matka, pohnutá modlitbami toľkých svojich detí nech nám vyprosí od Svojho jednorodného Syna, aby tí, čo márnотratne zblúdili z cesty pravdy a mravnosti, aby sa čím prv navrátili.

Skrz jej orodovanie nech prestanú rozbroje a nenávisť, ktoré sú prameňom mnohých nesvárov a neporiadkov, nech zažiarí jednotlivcom, rodinám a národom túžený pravý a úprimný mier. Nech budú zabezpečené práva Cirkvi, aby mohla rozvinúť svoju blahodarnú činnosť medzi jednotlivcami i v štátoch, ktoré chcú dosiahnuť dobrobyt svojich občanov.

« Nezabúdajte, Ctihodní bratia a drahí synovia, keď sa modlite sv. Ruženec ani na tých, ktorí trpia vo väzeniach, v zajatí a koncentračných táboroch. Sú medzi nimi, ako viete i biskupi, odvrátení zo svojich sídel preto, že hrdinsky bránili najsvätejšie práva Boha a Cirkvi. Nachádzajú sa medzi nimi i deti, matky a otcovia rodín, ktorí boli vyrvaní z rodinného kruhu a prinútení nešťastne žiť v neznámych krajinách, pod iným nebom... ».

Kto môže viacej šťastia dať?

Buď pozdravená, milá Mať,
Nech sú Ti vrúcne vďaky vzdané
za všetko. — Celkom odovdane
len Teba chceme milovať.

Kto môže viacej šťastia dať?
Posila odkiaľ väčšia kanie?

S Pokladmi v Tvojom svätom stane
kto sa ti môže vyrovnat?

O, radosť Božia, anjelská,
Nádoba všetkých čností.

Nevinnosť, krása panenská.

O, matka Božia, Tos' Ty,
tak čistá a tak panenská,
čo staviaš Lásky mosty.

Soteris.

KATOLÍCKA HIERARCHIA

Kardináli

Po pápežovi najvyššími duchovnými hodnosťami v rímskokatolíckej Cirkvi sú kardináli. Kardinálmi (z lat. cardinalis) v prvých storočiach nazývali sa duchovné osoby, trvalo ustanovené pri hlavných mestských chrámoch, ktoré sú strediskom duchovného života v patričnom obvode, boly názorne porovnávané s verajami (lat. cardo = veraje). Neskoršie menom kardinálov boli označovaní duchovní pri stolíčných chrámoch, slúžiaci biskupovi za pomocný a poradný sbor v správe diecézy, zvaný presbyterium (rada starších). Takýto sbor mal aj rímsky biskup t. j. pápež.

Pápežské presbyterium, tak ako ostatné presbyteria, skladal sa zpočiatku iba z kňazov a jáhnov. Kňazom boly sverené hlavné (farské) kostoly rímske, ktorých bolo 25-28 a ktoré sa nazývaly tituli alebo tituli cardinales, jáhnom zasa sedmoro chudinských okresov rímskych, opatrených chudobincami a chrámom zv. diaconia. Počet jáhnov už za Gregora Veľkého vzrástol nielen rozmnožením chudinských okresov rímskych, ale aj tým, že vedľa okresných jáhnov (diaconi regionarii) boli ustanovení diakoni palácovi (diaconi palatini), ktorí pomáhali pápežovi pri slúžení sv. omše a konaní iných duchovných funkcií. V VIII. storočí pribudli konečne k rímskému presbyteriu aj biskupi siedmich podmestských t. j. okolných diecéz (suburbicarii episcopatus), ktorých pápež obyčajne povovoľával, aby ho v konaní biskupských funkcií zastupovali. Takým spôsobom v pápežskom presbyteriu vznikly tri stupne duchovných: biskupi, kňazi a jáhni, ktorí všetci sa nazývali kardinálmi. Názov kardinálov bol však ešte po dlhú dobu spoločný aj duchovným hlavných kostolov v iných mestách (Miláne, Carihrade, Ravenne atd.). Teprv pápež Pius V. roku 1567 vyhradil ho výlučne členom pápežského presbyteria t. j. kardinálom v dnešnom smyle.

Počet kardinálov sa v minulosti dosť často menil. Konečne r. 1586 pápež Sixtus V. určil ich počet po príklade Mojžišových starších a učeníkov Pánových na 70, a to:

a) 6 kardinálov-biskupov, ktorými sú biskupi t. zv. suburbikárnych (okolných, podmestských) diecéz: 1) Ostia a Velletri; 2) Albano; 3) Frascati (Tusculum); 4) Palestrina (Praeneste); 5) Porto a Santa Rufina (Silva Candida a 6) Sabina. — Až do XII. storočia biskupstvá Porto a Santa Rufina neboly slúčené a preto kardinálov-biskupov bolo sedem.

A dneska je ich opäť sedem, lebo Ostijské biskupstvo nie je viacej spojené s Veletrijským, kým ku Sabínskemu bolo pripojené Poggiomirtétske. Ostijské biskupstvo však nie je nikdy samostatné. Podľa starodávnej obyčaje slučuje sa s diecézou kardinála dekana.

b) 50 kardinálov-kňazov, z ktorých každému ešte podnes je udelený « in titulum » jeden zo starožitných kostolov rímskych.

c) 14 kardinálov-jáhňov, ktorí zasa sú opatrení titulom jednej zo starorímskych diakonií.

Počet kardinálov však nie je temer nikdy plne obsadený.

Kardinálska hodnosť bola pôvodne vyhradená iba rímskym duchovným. V XII. storočí začala sa však udeľovať tiež biskupom a arcibiskupom mimo Ríma, čo je dosiaľ zvykom. Preto kardinálsky stupeň nemusí sa vždy shodovať s dotyčným svätením, lebo napr. biskup ako kardinál môže patriť do triedy kňazov a kňaz do triedy jáhnov.

Kardináli biskupi a jáhni sídlia zvyčajne v Ríme, kým kardináli knazi sú roztrúsení po rozličných štátoch, kde stoja na čele dôležitejších diecéz.

Menovanie kardinálov označuje sa latinským slovom creatio a menovaný kardinál voči pápežovi, ktorý ho menoval, nazýva sa creatura. Ukonkreačný je spojený s istými obradmi: V určitý deň (obyčajne v pondelok) oznámi pápež v tajnom konzistóriu svoj úmysel menovať niekoho kardinálom a požiada shromáždzených kardinálov, aby mu podali svoju mienku. Po vypočutí mienky kardinálov, ktorá ho však nijako neviaže, pápež vyhlási nového kardinála. Na súkromnej audiencii odovzdá potom menovanému kardinálovi červený biret, po prípade pošle ho neprítomnému do cudziny po niektorom zo svojich dvoranov. V najbližšom verejnom konzistóriu (obyčajne vo štvrtok) prijíma kardinál z rúk pápežových červený kardinálsky klobúk. V nasledujúcom konzistóriu tajnom (obyčajne v piatok) koná sa zasa uzamknutie a otvorenie jeho úst, čím sa naznačuje oprávnenosť k poradnému hlasovaniu, nakoniec odovzdáva pápež kardinálovi prsteň a určuje mu titul alebo diakoniu t. j. chrám v Ríme, ku ktorému ako kardinál prislúcha. Dakedy sa stane, že pápež povýši niekoho na kardinálsku hodnosť, ale jeho meno zachová v tajnosti, to sa nazýva « reservatio in pectore ». Keď potom neskoršie jeho meno ohlásí, nastupuje kardinál na miesto, ktoré mu odo dňa tajného povýšenia prináleží. Tridentický snem ustanovil, aby pápeži podľa možnosti vyberali kardinálov zo všetkých kresťanských národov.

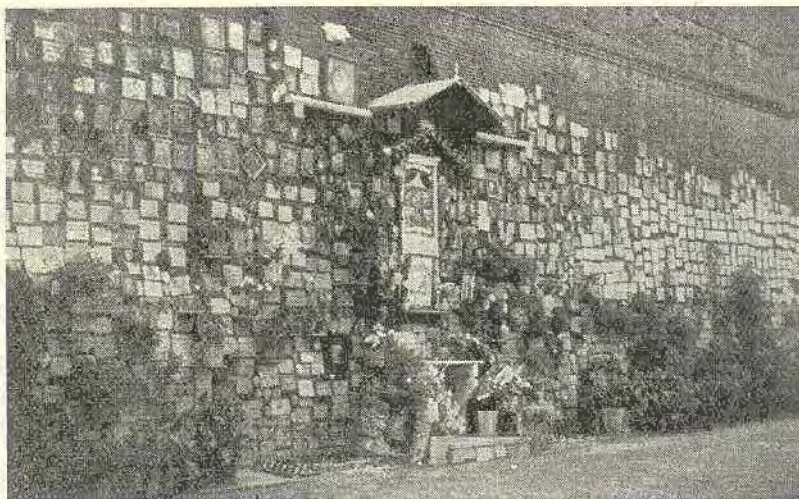
V spojení s menovaním kardinálov je tak zvané opčné právo (ius optandi), podľa ktorého najstarší kardinál, vzdávajúc sa titulu, ktorý dosiaľ mal, môže žiadať aby mu bol udelený uprázdnený titul vyšší. Keď najstarší kardinál toho práva neužije, môžu tak urobiť jeho nástupcovia ovšem tiež podľa starešinstva. Takým spôsobom môže kardinál diakon postúpiť na titul kňazský, a kardinál kňaz prejsť do triedy kardinálov biskupov. Avšak toto opčné právo patrí iba kardinálom, ktorí sa zdržujú v Ríme. A čo sa týka biskupstiev suburbikárnych, vyjmúc biskupstva Ostijského, môže byť vykonané iba raz. (Pokračovanie) — ka.

Zijeme ťažké časy. Naša generácia prežila už viac strachu, hrôzy, zverstiev najrozličnejšieho druhu, než si azda len predstaviť mohli otcovia naši. Prvá polovica dvadsiateho storočia — storočia závrätneho vzostupu techniky a pokroku vied — videla až dva razy ľudstvo v krvavom zápase, v nenávisti, v stenani, v slzách a v biede. A dnes, na prahu druhej polovice tohoto storočia, naše horizonty nesľubujú nic ružovejšieho. Naopak, zda sa, že dnešné ľudstvo ide sa rútiť do nového najhroznejšieho krviprelievania, do novej vojny, ktorá prevýši diabolstvá celej histórie, v ktorej sa idú hodiť na kocku nielen nielen životy jednotlivcov, národov a štátov, ale i sama existencia života na našej zemeguli, ba i jej materiálna kompaktnosť a jestvota.

Vidíme, že jedným z hlavných motívov tohoto napätia medzi národami je hlboký mravný úpadok našej generácie. Odveký súboj Kráľovstva Božieho s ríšou Satanovou dosahuje svojej kritickej fázy. Satan vymyslel naozaj diabolskú stratégiu sociálnej nenávisti, ktorou nespočetné zástupy nevedomých, ale po spravodlivosti túžiacich zapriahol do svojho bojovného voza. Takto ujarmených otrokov šikuje potom silou teroru do boja proti svojmu jedinému opravdivému nepriateľovi, proti Cirkvi Kristovej, ktorá je Kráľovstvom Božím na zemi.

Užasná je dneska sila Satanova po číselnej i materiálnej stránke. Zvyšuje ju ešte smutná skutočnosť, že napadnutí nie sme sjednotení, predovšetkým nie po ideovej stránke. Dnes doslovne a v tragickom význame platia slová Ježiša Krista: « Kto nie je so mnou, je proti mne ». Ano, kto dneska nie je s Kristom, aj keď si to nechce alebo nevládze priznať, je proti Nemu, je spojencom Satana. A koľko je dnes takýchto, žiaľbohu, aj v radoch pokrstených?

Nenačím však tratiť nádej. « Neboj sa, malé stádo... Ja som premohol svet ». Aj tieto slová platia dnes viac ako keddykoľvek. Videli sme v dvetisícročných dejinách Cirkvi, že ko-

Obraz P. Márie Božskej Lásky

uctievajú na jednej rímskej ulici. Je upevnený na zvyškoch starých rímskych hradieb, pri ktorých počas bombardovania Večného Mesta dňa 18. marca 1944 isty Silvio Barberini a jeho štyri malé deti zachránili si životy vzývaním o pomoc P. Máriu Božskej Lásky. Okolo obrazu je niekoľko tisíc votívnych tabuliek, vyjadrujúceich vďačnosť P. Márii za milosť obdržané na jej príhovor.

Na okraj pražského mierového sjazdu rím.-kat. duchovných. V slovenskej komunistickej tlači sa mnoho písalo v poslednom čase o celoštátnom mierovom sjazde katolíckeho duchovenstva v Prahe, ktorý sa mal začať v predvečer sviatku sv. Václava, dňa 27. septembra t. r. Slovenské oddelenie Vatikánskeho rozhlasu rozobralo isté okolnosti, ktoré spomínaná tlač zdôrazňovala a poslala pred sjazdom tieto úpravy slovenským kňazom: 1) Najprv Vás chceme osobitne upozorniť na složenie ústredného výboru kongresu. Sú v ňom okrem iných i kňazi pochybnéj mravnosti a povesti, kňazi známi svojou neposlušnosťou zákonitým cirkevným vrchnostiam, ktorí sa vzopierajú ich nariadeniam a dekrétom. Pre kat. kňaza už toto složenie výboru je napomenutím a výstrahou. 2) Z príležitosti kongresu sa píše o konsolidácii spolupráce medzi Cirkvou a štátom vo vzájomnej svornosti a dôvere. Nik si väčšmi nepraje spravodlivej dohody a spolupráce ako Cirkev. Vy však viete, po 3-ročnej skúsenosti náboženského prenasledovania, ktoré sa stále nazýva pokrokom, čoho sa chce vlastne dosiahnuť. Cirkev by sa mala poddať bezbožníckemu štátu, zrieknuť sa svojich svätosvätých a božských práv a prakticky stať sa nielen Cirkvou vo štáte, ale štátnou Cirkvou, otrockým nástrojom propagandy bezbožného materializmu. Minulosť je vážnou výstrahou pre budúcnosť! 3) Hovorí sa tiež a píše o pozdravných posolstvách biskupov, o ich osobnej účasti ap. Nechajme stranou otázku, či je všetko pravda, čo sa píše. Musíme však vysloviť vážne pochybnosti o slobode biskupov: lebo sloboda je životná hodnota sociálnej povahy: to značí, že bez možnosti normálneho spoločenského života, bez slobody styku a informovania nemožno hovoriť o skutočnej slobode. To isté platí o účasti kňazov na kongrese: Je známe, že naši kňazi sú vystavení ustavičnému, prinajmenej mravnému tlaku a násiliu, ktorý sa ešte zostupňuje v týchto dňoch. Ich exi-

stencia a sloboda je v stálom nebezpečenstve, žijú v ustavičných obavách o duše im sverené, takže už teraz môžeme tvrdiť, že by sa ich zúčastnilo na kongrese veľmi málo, keby nebolo tohto nátlaku a násilia. Záver: Katolícki kňazi nech hľadajú na kongres i pod týmto zornými uhlami a nech sa nad nimi vážne zamyslia...

Mierové záväzky slovenských duchovných. Cs. tlač oznámila, že aj slovenski duchovní na svojej diecéznej mierovej konferencii prijali viacero záväzkov na počesť Celoštátneho mierového sjazdu katolíckeho duchovenstva v Prahe. Tak vraj v októbri vykonajú vo všetkých farnostiach po sv. ruženci mierové pobožno-

Dve horliteľky « Ríma »
 Pí Mária Kozmelová (vľavo) a pí Anna Šimeková (vpravo) sú našimi horliteľkami v Chicagu. Jedna sa postarala o rozšírenie našich publikácií v osade sv. Simona a Júdu, ktorej duchovným je Rev. Jozef A. Job a druhá v osade Najsv. Srdca Pána Ježiša ktorej duchovným je Msgr. Viktor Blahunka

nečné víťazstvo vo všetkých kritických fázach spomínaného večného boja patrilo vždy Božiemu Kráľovstvu.

Bolo to v októbri roku 1571. Západné kresťanstvo bolo ohrozené nesčíselnými hordami vyznávačov polmesiaca, ktorí prišli vyhladiť s povrchu zemskeho všetkých « neveriacich ». Všetky ľudské nádeje sa tratily. Tu pápež Pius V. vyzve katolícky ľud k modlitbe, ktorá mala podporovať hrstku bojovníkov, čo sa šla postaviť na odpor tureckej presile. 7. októbra — deň rozhodujúcej bitky — celé kresťanstvo na čele s pápežom modlí sa sv. ruženec vzývajúc mocný príhovor Matky Božej. A Panna Maria ukázala sa istou Pomocnicou. Kresťanské vojská zvíťazili nad nepomernou presilou nepriateľa, zaisťiac tak slobodu a pokoj kresťanským krajinám a zachrániac pred istým zničením dedičstvo západnej kultúry a civilizácie. Víťazní vojaci z vďačnosti putujú k loretskej svätyni Matky Božej a spontánne vsunujú do loretských litánií výzvu « Pomocnica kresťanov, oroduj za nás! ».

Ešte raz v dejinách pokúsili sa Turci odčiniť túto neslýchanú porážku. O sto rokov neskôr, v septembri 1683, podarilo sa im premôcť všetok odpor a vniknúť až do srdca Európy. Ich armáda, počítajúca vyše 300 tisíc ozbrojencov, bola už pred bránami Viedne. Zase sa zdalo, že už je všetko stratené, že polmesiac predsa len ovládne kresťanský Západ. Pápež Innocent XI. však nezúfal, ale nasledoval príklad svojho veľkeho predchodcu. A skromná hrstka vojakov Jána Sobieskeho, pod ochranou Panny Marie, vzývanej modlitbou kresťanov, podivuhodne zvíťazí nad Turkami pri Viedni, takže títo sa viac nepokúsia o útok proti kresťanom.

V minulom storočí, keď Napoleon vo svojej pýche a vládybažnosti neváhal uväzniť samého Náместníka Kristovho, ktorý ho nechcel uznať za najvyššieho pána sveta, veriaci ľud opäť sa obrátil s dôverou k Pomocnici kresťanov. A 24. mája 1814 Pius VII. vracal sa slávnostne, za jasotu všetkých verných, na rímsky trón Petrov, kým jeho väzniteľ pokorený šiel odpykávať svoje nepravosti do vyhnanstva na ostrov sv. Heleny. Sv. Otec na znak vďačnosti k Panne Márii ustanovil pre rímsku diecézu a pre územie pápežských štátov liturgický sviatok Pomocnice kresťanov.

Nestačia tieto tri prípady, aby nám ukazali, ako sa správať dnes, keď Cirkev a kresťanstvo nachádza sa opäť v obdobnej situácii? Dejiny sú školou života. A sú ňou najmä dejiny Cirkvi svätej, lebo s ňou je Duch Boží, ktorý podľa prisľúbenia ju bude viesť a riadiť po všetky veky.

Cirkev nikdy nezúfala a nezúfa ani dneska. Cirkev verí, ako verila vtedy, že « brány pekelné ju nepremôžu ». A ako v minulosti v kritických chvíľach obracala sa o pomoc k Matke Božej, tak i dnes vzýva Pomocnicu kresťanov. Mnohé biskupstvá práve v tieto posledné roky zaviedly po príklade Pia VII. sviatok Pomocnice. Viac než 25 biskupských sborov rozličných národov zo všetkých svetadielov predložilo sv. Otcovi prosbu, aby sviatok Panny Márie pod titulom Pomocnice kresťanov bol rozšírený na celú Cirkev a zavedený do riadneho cirkevného kalendára. Pre nás Slovákov nie je iste bez významu, že táto petícia našich ndpp. biskupov bola jedným z posledných úradných aktov, čo mohli predostrieť sv. Stolicy.

Spojme sa s našimi veľpastiermi vrúcnu modlitbou k tejto nebeskej Matke, ktorá je osobitnou Patrónkou nášho národa a verme, že ako vždy dosiaľ v dejinách, aj v tejto ťažkej dobe ona bude mocnou Pomocnicou kresťanského ľudu, ona pomôže zvíťaziť skromnej hrstke verných nad všetkou presilou kráľovstva zloby.

Stanislav Bystrík.

Slováci na celom svete čítajú « Rím »

STRETNUTIE SO SV. OTCOM

Musím bojovať sám so sebou, aby som sa prinútil zachytiť audienciu u sv. Otca pápeža Pia XII. správne, bez nadsádzky i nedostatku vo vypravovaní.

Pricestovali sme do Ríma s mojou ženou dňa 16 júla t. r. Účelom bolo odovzdať sv. Otcovi návrh, ktorý podľa mojho názoru umožňuje prostým spôsobom zachovanie mieru na svete i vzdor komunistickým pokusom o jeho rozmetanie, zatiaľ čo komunisti s priehľadnou nepoctivosťou vnucujú svetu, že chcú mier zachovať.

Rím sám o sebe je novým zakaždým a každému, kto tam nebol pred mesiacom naposledy. Tým skôr mne, ktorý som videl Rím len jedinýkrát pred tým a to pred 14 rokmi za svojho obchodného letu okolo sveta. Dnešný Rím javil sa mi tiež trochu sošlým, čo je po päťročnej vojne v Európe len prirodzeným.

Oázou v tomto meste je Vatikán, ktorý zostal tak svieži a kyprý, ako býval.

Dr. Ignác Zeelka z Vatikánskej bibliotéky a Dr. F. Široky z talianskeho rozhlasu čakali na nás v hoteli, zjavne napätí, o čo ide. Keď som im ešte večer vysvetlil poslanie, začali hľadať, z ktorého konca by sa to dalo zahájiť.

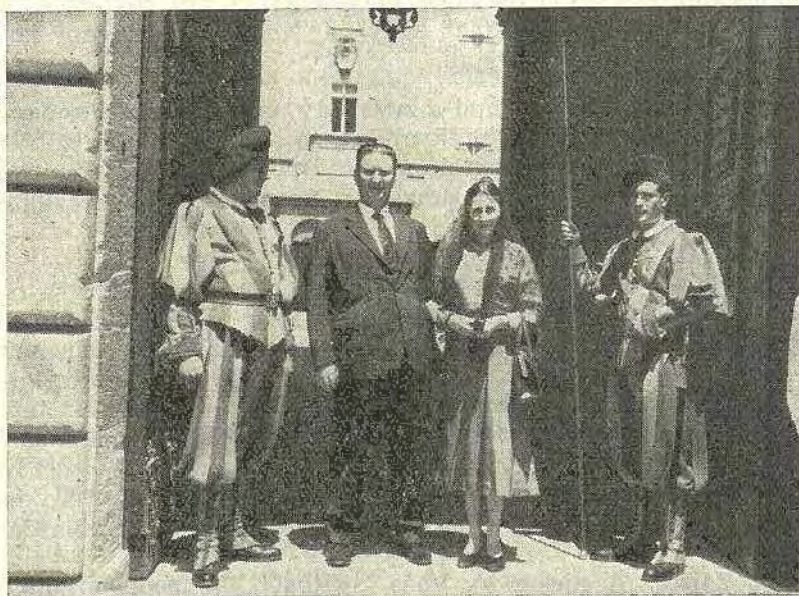
— Sv. Otec Vás rozhodne prijme — prehlásil Dr. Zelenka — je však potrebné, aby ste mu svoj plán predložili vhodným spôsobom. Hadám by bolo dobre poradiť sa najprv o veci s rektorom Brazílskeho kolégia v Ríme.

— A čo keby ste naprv navštívili Emigračný ústav pri ministerstve zahraničia v Ríme? — súdil Dr. Široký.

— Hej, to by nebolo zle, ale to je talianska vláda a nie Vatikán — rozvažoval Dr. Zelenka, náš nový priateľ, pochádzajúci od Skalice pri moravských hraniciach.

— Vy, teda, myslíte, že by sa to malo vziať za Vatikán, a len potom ísť k Taliánom? — pýtal som sa ho.

— Ale, viete čo? — spomenul si naraz Dr. Zelenka. — Tuhá je tá medzinárodná univerzita « Pro Deo », čo má veľký záujem o sociálne a kultúrne problémy. Bolo by dobre, keby sme najprv tam zašli a to čím skôr.

Dr. Ján A. Baťa so svojou manželkou Máriou Františkou vychádzajú z pápežského letného paláca v Castelgandolfo, kde boli prijatí sv. Otcom Piom XII. na zvláštny audiencii.

sti, zavazujú sa zvýšiť odber « Katolíckych novín », povedia kázne o práci, celý diecézny mierový výbor vstúpi do Sväzu čs.-sovietskeho priateľstva, turzovský dekanát prednáškami zaháji boj proti alkoholizmu a známy slovenský básnik kanonik P. G. Hlbina napíše sväzok básní, z ktorých jednu zhudobní dekan Herodek z Červeného kameňa. Duchovní z Rožňavy si vraj do mierových záväzkov vytýčili spoluprácu pri rozpise jesenných prác v Jednotných roľníckych družstvách, prípravu Mesiaca čs.-sovietskeho priateľstva a výpomoc ľudovej správe pri nárazových prácach.

Veľká púť v Banskej Štiavnici. Podľa zprávy čs. tlače v nedeľu 16. septembra sišly sa na tradičnej púti v Banskej Štiavnici desaťtisícové zástupy veriacich, aby zároveň oslávili 200-ročné výročie založenia slávnej banskoštiavnickej Kalvárie, ktoré pripadlo na 14. septembra. Pri tejto príležitosti prišiel do Banskej Štiavnice tiež ndp. biskup dr. Ambróz Lazík v sprievode kanonikov vdp. Záreczkého a vdp. Mogyoróssiho a prepošta vdp. dr. Prennera. Pútné slávnosti boli zahájené už v sobotu večer sprievodom z farného kostola k soche Najsvätejšej Trojice, kde kázal o význame sviatku Sedmibolestnej Panny Márie - patronky Slovenska - banskoštiavnický kaplán dp. Huťko. Od skončenia kázne až do časného rána spovedalo niekoľko kňazov veriacich. V nedeľu skoro ráno sa konaly v dvoch kostoloch sv. omše pre slovenských a maďarských pútnikov. Pred deviatou hodinou vyšiel od farného kostola na Kalváriu desaťtisícový sprievod pútnikov doprevádzaný hudbou. Na pamätnej Kalvárii celebrol potom za asistencie kňazov ndp. biskup dr. Ambróz Lazík pontifikálnu sv. omšu. Na inom mieste slúžil pontifikálnu sv. omšu pre maďarských veriacich prepošta vdp. dr. Prenner a kázeň povedal kanonik vdp. Záreczký. Popoludní potom udelil ndp. biskup dr. Lazík temer 1300 birmovancom z Banskej Štiavnice a okolia sviatosť birmovania.

Nový hlavný slovenský duchovný pre Nemecko. Po odchode dp. Augustína Zaña do Spojených štátov Severoamerických hlavným duchovným medzi kňazmi, konajúcimi duchovnú správu medzi utečencami slovenskej národnosti na území Nemecka, sa stal známy slovenský kňaz a národovec univ. prof. Dr. Vojtech Bucko. Na túto funkciu ho vymenoval apoštolský nuncius v Nemecku Msgr. Alojz J. Muench zvláštnym prípisom zo dňa 18. augusta t. r., v ktorom sa tiež hovorí, že ako hlavný duchovný kňazov (prof. Dr. Bucko) má sa starať nielen o týchto, ale horlivo dozerať aj na katolícku organizáciu utečencov, na ich periodické publikácie, ako aj na všetky podobné diela či kultúrnej alebo karitatívnej povahy, vždy však podľa úprav nemeckých biskupov. Dňa 28. augusta t. r. Msgr. A. J. Muench prijal nového hlavného slovenského duchovného na audienciu vo svojom sídle v Bad Godsbergu a vo výše polhodinovom rozhovore dal sa informovať o náboženských a sociálnych pomeroch slovenských utečencov. Prisľúbil mu tiež všeobecnú podporu v jeho práci. Pri rozlúčke Msgr. Muench udelil prof. Dr. Buckovi a jemu svereným slovenským utečencom svoje poželanie.

Ohlas Nemcov zo Slovenska k slovenskému národu. Na oslavách 800-ročného jubilea príchodu Nemcov na Slovensko, ktoré sa konaly s veľkou okázalosťou 5. augusta t. r. v Stuttgarte a na ktorých sa zúčastnili aj zástupcovia slovenskej emigrácie, bol vydaný tento ohlas k slovenskému národu: Nemci zo Slovenska pozdravujú z tohto miesta celý slovenský národ, s ktorým sa cítia byť spoiení spoločnými 800-ročnými dejinami a preblasujú, že sa s ním, i v ťažkom utrpení, ktoré oba národy súčasne zniesli, hlásia k európskemu spoločenstvu. V tomto znamení Nemci zo Slovenska stavajú sa za samostatnú, demokratickú Slovenskú republiku v rámci európskej nospolitosti národov. So všetkými dobromyseľnými a pokojamilovnými Slováckmi v cudzine i vo vlasti cítia sa byť solidárnymi.

To sme tiež urobili hneď nasledujúceho dňa. A to bolo to pravé.

Navštívili sme síce aj iné úrady, ale na medzinárodnej univerzite « Pro Deo » našli sme na prvý raz energického belgického rektora Rev. P. Felixa Morlionu O. P. a ochotného talianskeho vicerektora Rev. Antona De Angelis, ktorí povedali ihneď, keď som im vyložil, že chcem predložiť sv. Otcovi plán na kolonizovanie Europeanov v Brazílii a iných prázdnych zemiach sveta za pomoci určitého financovania, že to považujú za schodné a že je treba, aby som ihneď mohol hovoriť s Jeho Svätosťou.

Nastaly ešte isté ťažkosti, pretože sv. Otec je okrem duchovného veľpastiera súčasne aj hlavou vatikánskeho štátu. Musela teda žiadosť o audienciu u Jeho Svätosti byť podaná cestou brazílskeho veľvyslanca pri Sv. Stolici. Avšak veľvyslanec ani jeho tajomník neboli v Ríme, takže sa celá vec zdržala skoro o dva dni. A Úrad hlavného komorníka vo Vatikáne, ktorý už bol o mojom príchode informovaný Dr. Zelenkom, čakal netrpezlivo na žiadosť z veľvyslanectva...

Konečne veľvyslanec sa vrátil a ešte v noci zvláštny pápežský posol nám doručil pozvanie na audienciu — v Castel Gandolfo, letnom sídle Jeho Svätosti, — na budúce ráno.

Tak sme teda išli ráno 20. júla autom do Castel Gandolfo v sprievode Dr. Zelenku a Dr. Širokého. Moja žena viezla bezmála kufor pamiatok pre rodinu a priateľov, aby ich nechala sv. Otcom požehnať, a starala sa veľmi o to, ako sa máme na audiencii u sv. Otca správať.

Dr. Zelenka nás poučil o formalitách, ktoré sú celkom jednoduché.

V ustanovenú hodinu čakali sme v malej trónnej sieni.

Ako vyložiť pocity behom čakania? — Zatiaľ čo žena nevedela, ako ten závoj upraviť, kam si len položiť všetky tie ružence, krížiky, medajlony a obrázky a takmer sa triasla očakávaním, snažil som sa zostaviť si v duchu svoj návrh tak, aby čo najkratšie mohol podať sv. Otcovi obraz toho, čo navrhujem. — Bol som kľudný, azda vo vedomí, že prinášam Jeho Svätosti niečo dôležitého.

Keď sv. Otec po spešnom nástupe komorníkov, prelátov a monsignorov vstúpil do siene, nemohol som, než pokľaknúť a bolo mi uľahčením prežehnať sa sv. krížom. — Monsignor komorník kynul, aby sme vstali.

Sv. Otec k nám pristúpil a zvyknutý na to, že väčšina navštevníkov je tak dojatá a prekvapená, že skoro zpravidla zo seba nevie vyraziť slovo, opýtal sa nás v peknej portugálčine na náš príchod, na rodinu, na Brazíliu a na náš život v Brazílii... načo povedal asi:

— Počúvam, že ste priniesol dôležité návrhy...

— Ano, Vaša Svätosť — odpovedal som. — Týkajú sa otázky ako postaviť proti Dynamizmu Vojny pod vašim vedením hnutie, ktoré by bolo protikladom a znamenalo Dynamizmus Mieru, dosiaľ neexistujúci. Tie mierové návrhy, ktoré robia komunisti, sú práve tak vymyslené a podvodné, ako všetko ostatné, čo od nich vychádza. Moj Dynamizmus Mieru začína kolonizáciou niekoľko miliónov Europeanov v zámorí.

— Kolonizáciou v zámorí a to niekoľko miliónov...? To je veru zaujímavé — poznamenal sv. Otec. — Máte ten návrh azda napísaný?

— Zaisť! A nielen to, Vaša Svätosť! Na medzinárodnej univerzite « Pro Deo » prijali moje návrhy a rozhodli sa vypracovať pre Vašu Svätosť z nich knihu a memorandum podložené vedecky odborníkmi, najmä P. Sofiom.

— Zaujímavé, veľmi zaujímavé — vetil sv. Otec. — Povedali ste, že na univerzite Gregorovej...?

— Nie, Vaša Svätosť. Na univerzite « Pro Deo », ktorej rektorom je páter Morlion.

— Ah hej, Morlion! Pro Deo! — spomenul si sv. Otec.

— Význam mojho návrhu je ten, že ukazuje cestu, ako odbúrať nadbytok obyvateľstva v Európe emigráciou do zámoria novým sociálne a hospodársky spravodlivým spôsobom a nie azda charitou alebo štátnymi zásahmi...

— Zdá sa to správna cesta. Prosím Vás, až budete mať knihu hotovú prineste mi ju... totiž Vy ste v Brazílii, museli by ste mi ju poslať..

— Nie, Vaša Svätosť. Budem si pokladať za česť, keď Vám ju budem môcť predložiť osobne a po prípade odpovedať na ktorúkoľvek otázku, ktorú Vaša Svätosť by považovala za potrebnú. Chcel by som len dodať, Vaša Svätosť, že návrh, ktorý si k Vám dovoľujem vzniesť, je najsilnejšia zbraň kresťanstva proti vzráhajúcim sa snahám komunizmu. Je schopná pomôcť zachrániť mier a potrieť vojnu i nebezpečie komunizmu súčasne.

— Rozumiem, čo myslíte.

— Dovolil som si priniesť ten návrh Vám, sv. Otcovi, a nikomu inému, pretože vidím vo Vašej Svätosti knieža Lásky Kristovej a Mieru a badám v tejto svojej duševnej práci zbraň Dynamizmu Mieru, ktorý len keď výjde z Vašich rúk bude prijatý s vážnosťou akú si zasluhuje.

— Chápem, čo myslíte a súhlasím. Prineste mi teda tú knihu a memorandum, akonáhle budú hotové.

Pokľakli sme obidvaja, aby nám a našej rodine sv. Otec mohol udeliť svoje požehnanie.

Slzy sa mi draly do očí. Žena mala už tvár potečenú slzami, keď ruka Námestníka Kristovho sa dotýkala našich čiel. Ťažko sme vstávali, zatiaľ čo sv. Otec už odbehol, aby požehnal veriacich shromaždených v susednej veľkej miestnosti.

Vychádzali sme z trónnej sieni sprevádzaní akoby užasými zrakmi komorníkov, ktorí zo značnej blízkosti boli naslúchali. Komorník v červenom ornátovom šate (mal špatné topánky, preto špatne chodil) otváral obrovské dvere ukláňajúc sa. Svajčiarski gardisti vzdávali česť halapartnami.

— Knieža pokoja, — mohol som iba poznamenať.

— Nehovor, i tak nemôžeš, — vzlykla žena.

— A ty neplač, veď neideme z pohrebu, — odvetil som.

— Ja môžem, veď som ženská, ale ty, silák a tvrdé chlapiško a slziš, pozri sa len na seba. — usmiala sa v závoji.

Opravdu mal som na tvári slzy, o ktorých som v zaujatí hovoru ani nevedel. Zasmiali sme sa na seba so ženou a než sme sišli dolu, premenilo sa naše dojatie na radosť. — Nikdy na tento dojem nezabudnem, — sľubovala žena.

— Nedivím sa ti, ja tiež nie.

Na medzinárodnej univerzite « Pro Deo » boli ohromení. Telefóny bzučaly. Mali sme, bohužiaľ, lístky na lietadlo, ktorým sme nasledujúceho dňa museli pokračovať v ceste. Ale ešte pred odletom na radu svojich vatikánskych priateľov ohlásil som návštevu u Msgr. Montiniho, náhradníka štátneho sekretariátu Jeho Svätosti, ktorý sa zaujíma o plán veľkorysej kolonizácie Europeanov v zámorí.

Dynamizmus Mieru prehlásený Kniežaťom pokoja sv. Otcom pápežom Píom XII. je teda na ceste zrodu.

Azda budem môcť hovoriť s Jeho Svätosťou ešte viacrazy. Avšak dojem prvej návštevy, keď Pius XII., velebný vo svojej prostote, pozeral sa svojima krásnymi očami do našich očí, sľahajúc bystrými poznámkami porozumenia ako elektrickým krátkym spojením do hovoru o otázke, ktorá je schopná pomôcť riešiť svetové ťažkosti, to je dojem, ktorý už nič neskoršieho z pamäti nezahladí.

Dr. Ján A. Bafa.

Dôverujúc v Božiu spravodlivosť, prehlasujú, že chcú znova i naďalej v pokoji spolupracovať v spoločnej vlasti na doterajšom diele. - Nemci zo Slovenska sú politicky sdružení v Karpatendeutsche Landsmannschaft Slovaei, ktorého úradným orgánom je « Die Karpatenpost » (Stuttgart O. Archivstrasse 183). Čo sa týka náboženskej a sociálnej stránky Nemci zo Slovenska majú dve organizácie: Hilfsbund karpatendeutscher Katoliken a Hilfskomitee der Ev. - Luth. Slovaeideutschen. Orgánom katolíckych Nemcov zo Slovenska je « Karpatenbote », ktorý možno dostať na adrese: Pfr. Jakob Bauer, (13 b) Parnkofen (Bayerm), Post Pilsting, Deutschland.

Slovenský komitét v Belgicku.

Dňa 27. mája t. r. bol založený v Belgicku Slovenský komitét, ktorého cieľom je organizovať a pomáhať tamojším krajanom, staro - i novousadlíkom, ktorých má hvt niekoľko tisíc. Komitét je prvou a jedinou reprezentantkou belgických Slovákov a od svojho založenia vykonal už pekný kus začiatočnej práce; prenikol do štátnych kompetentných kruhov a háji záujmy slovenskej menšiny výlučne v línii slovenskej štátnosti. Za predsedu Slovenského komitétu bol zvolený Dr. J. Duriš, ktorého adresa je: Dr. J. Duriš, 95 Chaussée d'Etterbeck, Bruxelles, Belgique.

Slovenskí katolíci

v zabraníci!

« RÍM »

to je VAŠ časopis!

Podporujte ho,
rozširujte ho,
prispievajte
do neho!

VATIKÁNSKE MÚZEÁ

Gregorovo Etruské múzeum

Gregorovo etruské múzeum (*Museo gregoriano etrusco*) založil roku 1836 pápež Gregor XVI. Pápež Benedikt XV. a Pius XI, ho obnovili a rozšírili. Okrem etruských starožitností, pochádzajúcich napospol z pohrebísk južnej Etrurie, obsahuje bohatú zbierku gréckych a italských váz, ktorú bolo ťažko chovať v sieňach a galériách Múzea antických skulptúr.

Gregorovo etruské múzeum je umiestené v ôsmich sieňach, ktoré sa tiahnu nad Egyptským múzeom a ktoré kedysi slúžili za byt kardinálovi knihovníkovi svätej rímskej Cirkvi. II., III., IV. a VI. sieň boli vymalované v XVI. storočí.

Do Gregorovho etruského múzea je vchod i z VIII. siene.

I. sieň (Sarkofágy). - Obsahuje náhrobné cippy (kamene), nápisy, architektonické fragmenty a štyri sarkofágy. Po ľavej strane vchodu č. 27. Nenfrový sarkofág z Toskánska, na ktorého prednej strane je vyobrazená vražda Niobiných detí (I. stor. pr. Kr.). Uprostred siene č. 74. Nenfrový sarkofág z Tarkvinie, na ktorého veke je vystretý nebožtík. Štyri boky sarkofágu sú ozdobené výjavmi z báje o Edípovi, Orestovi a Klytemnestre. Po ľavej strane východu, č. 65. Peperínový sarkofág bez veke, objavený v Tuskanii. Nízky reliéf na prednej strane predstavuje súdny sprievod (súdny úradník sedí na dvojspraži, za ním ide tajomník s doskami, pred ním dve strážne s (liktorskými) sväzkami a hlásateľ s kópijou). Po ľavej strane východu, č. 59. Travertínový sarkofág so stopami polychromie, nájdený v Cerveteri. Na veke leží figurá nebožtíka. Na prednej strane je vytesaný svadobný (?) sprievod.

II. sieň (Hrob Regolini-Galassi). - V tejto miestnosti sú vystavené predmety, nájdené v etruských pohrebiskách v Castel Gandolfe, Cerveteri (Caere) a Tarkvinii. Väčšina z nich pochádza z cerveterského hrobu « Regolini-Galassi », pomenovaného podľa dvoch talianskych archeológov, ktorí ho roku 1836 objavili. Hrob « Regolini Galassi » bol násypový a mal tri miestnosti. Náležal pravdepodobne etruskému kukumonovi t. j. kňazovi-kráľovi (650-600 pr. Kr.). Inventár, ktorý v ňom bol uložený, je rozličného druhu i umenia. Väčšina predmetov je však vyhotovená v slohu, ktorý prezrádza vlivy orientálne.

Uprostred siene: dva elegantné vozíky, z ktorých jeden má dve kolesá a druhý štyri kolesá.

Vo vetríne A, stojacej po ľavej strane vchodu: zlatnicke predmety, medzi ktorými vynikajú kuchynské náčinie a rôzne úžitkové predmety.

III. sieň (Bronzy). - Chová zaujímavú zbierku bronzových úžitkových i ozdobných predmetov, nájdených hlavne v etruských hroboch.

Uprostred siene vľavo, č. 5. Bojovník z Todi s umbrijským nápisom (IV. stor. pr. Kr.). Č. 7. Biga čiže dvojkolka,

Vo vetríne G: etruské zrkadlá s vyrytými bájoslovnými vyobrazeniami na zadnej strane a toaletné skrinčky zv. cisty.

IV. sieň (Terrakotty). - Hlavnými predmetmi tejto siene, majúcej tri oddelenia, sú urny (popolnice) a ozdobné terrakotty, predmety z pálenej hliny, veľmi dôležité pre poznanie starovekej plastiky. Uprostred siene vpravo, č. 40. Merkuríus z Tivoli, terrakottová socha hellenistického umenia. Vo vetrínach EP a GH: bohatá zbierka hláv, z ktorých mnohé sú skutočnými podobizňami. Tieto hlavy sa ukládali v chrámoch ako ex-voto za priazne obdržané od bohov. Vo vetríne S (vľavo): predmety zo skla,

Vrchné časti stien II. a III. oddelenia sú ozdobené reprodukciami malieb, objavených v etruských hroboch z V. stor. pr. Kr.

(Pokračovanie)

— ka.

Ř Í M

Rím, Krista skála
velebná, můj synu
pevně tu stojí v bouři všech běd
srdce mu sálá
v hradby z travertínu
jak skála v moři dva tisíce let

Víchr jenž vlny
v každé bouři zvedá
márně se snažil skálu tu smést
Rozbil se o ni
síly strativ leda
Rím zůstal Římem. Bude. Byl jak jest.

Cím Rím že stojí
ne-li vírou silnou?
Než silou Boží, všech nás obětí
v míru i v boji
slavnou, neomylnou
jež umí svět i život stavěti?

I v dnešním víru
zmatečích naší doby
musíme věrně v bouři všech běd
vytrvat všichni
opření o víru.
Dál držet Rím zas dvatisíce let.

Rím, 23. VIII. 1951.

Ján A. Bafa

FRANTIŠEK Z ASSISI

Rozpráva: A. COLOMBO

« Et sint minores... »

Posilnení vracali sa assiskí kajúnci domov. Leto horelo. Rímska campagna (vyslov: kampaňa t. j. vidiek) bola spálená slnkom.

Bola to namáhavá cesta. Po príchode do Orte, zdržali sa niekoľko dní neďaleko od mesta. V údolí, ktorým pretekajú vody Nery, našli rozľahlú etruskú hrobku, ktorá sa im zdála zrovna ako pripravená za útulok. Miesto bolo také krásne a samota taka kľudná, že sa nechceli ani vzdialiť. František rozumel krásne rozjímavého života, ale nepoddával sa celkom jeho svodnému kúzlu. Uchýľoval sa síce zavše do samoty, aby hovoril so svojou dušou a so svojim Bohom, ale robil to len preto, aby jasnejšie videl svoju životnú úlohu a načerpal nových sil k ďalšej práci.

I pustili sa ďalej. Cestou rozsievali všade semeno dobrého slova.

Coskoro uzreli známe miesta spoločného údolia.

Znova usadili sa v rivotortskej chatrči blízko šnitálu malomocných, kde bývali už pred svojou púťou do Ríma.

Teraz už si František získal srdce spoluobčanov. Dedinčania chápali, že František je ich človek. Nerobil rozdiel medzi chudobnými a bohatými, medzi šľachticmi a pospolitým ľudom, medzi múdrvmi a prostými. Pre neho všetci boli dušami tým cennejšími, čím boli opustenejší a poníženejší.

Ľuďom sa páčila ľahostajnosť syna Petra Bernardona, ktorú prejavil voči Otovi IV. na jeho korunovačnej ceste do Ríma.

Všetci vtedy pospiechali, aby videli slávny sprievod. Ani František ani bratia sa nevzdialili s miesta. Iba jedného poslali, aby pripomenuli vládárovi že sláva svetská je pominuteľná.

Práve tak sa ľuďom páčilo Františkovo želanie, aby jeho bratia sa nazývali « minores » t. j. menší. Jedného dňa čítali reboľu nahlas. Predcitateľ došiel až k miestu: « Všetci bratia, kdekoľvek sú vo službe alebo na práci, nech neustanovujú správco v kuchyne ani zásobovateľov, nech neprijímajú služby, pre ktoré by azda vzniklo verejné pohoršenie alebo úkor ich dušiam. Nech sa vždy považujú za ľudí nepatrnej ceny - sint minores (nech sú menší) ». Pozornosť Františkova sa upála na slovo minores: « Ľudia menší, bratia menší, to je meno vhodné pre mňa i mojich bratov ». Od tej doby assiskí kajúnci sa nazývali Menší bratia.

Keď sa v Assisi dozvedeli o schválení Františkovej rehole, všetci mali horúcu túžbu počuť jeho kázne. Dóm bol naplnený ľuďmi. Slova Františkove boli výkrikom srdca a volaním do svedomia každého spoluobčana. Hlásal kresťanský vzor bez bázne a bez výhrad, pretože neradil nič iného, než čo sám bol skúsil. Výsledky tých-

to kázni boly sľubné, Zdalo sa, že všetok ľud chce žiť len podľa rad Františkových. Slova jeho posilňovali i druhov v ich predsavzatiach. Mnoho ľudí chcelo ho nasledovať.

Pod vlivom jeho kázni bol ujednaný tiež mier medzi dvoma stranami v meste, medzi maiores a minores, ktoré proti sebe neustále bojovali. Smlúva bola potvrdená vzajomnou prísahou na assiskom námestí dňa 9. novembra 1210.

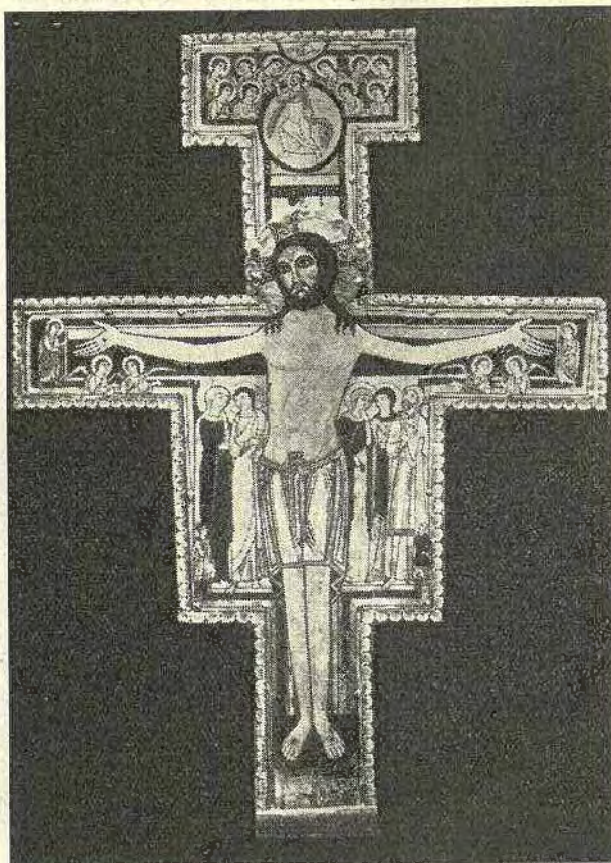
Na jeho príhovor všetci občania, ktorí boli nevoľníkmi, mohli sa oslobodiť malým výkupným. Skladalo sa do rúk mestských radných, keď sa zdráhal lenný pán ho prijať. Obyvatelia assiského okolia dostali tiež práva ako mešťania. Bolo stanovené rovnomerné rozvrhnutie daní, dovolená ochrana cudzincov a daná všeobecná amnestia. Láska, mier a právo slávily víazstvo!

Františkova rodina

Ako žili bratia v chatrči rivotortskej?

Keď sa večer po práci vracali a zasa boli pohromade i za dňa, keď sa stretávali, žiarila im s očí láska a radosť.

« Vo svornosti žijú, sú radostnej tváre podivnej lásky a sladkého vidu, že vnikajú v duše ich svätosti žiare ».

Byzantský kríž
v kostolíku sv. Damiána v Assisi.

Chcete mať radosť zo života?

Objednajte si ešte dnes knižku «**František z Assisi**» od A. Colombu. Poučíte sa z nej, ako človek môže mať radosť zo života aj v chudobe, utrpení a nešťasti. Knižka má ok. 150 strán a 25 krásnych obrázkov zo života sv. Františka a z chýrneho pútnického mesta Assisi. Stojí aj s poštovnými trovami len **1 dolár**.

Objednávky s peniazmi alebo čekom treba poslať v **registrovanom liste** na adresu:

«**RIM**», Casella p. 9100, Roma, Italia.

Stredom a dušou bratského života bol František. Pred ním neskrývali bratia ničoho, jemu sverovali najtajnejšie myšlienky i najvnútornejšie city a poslúchali ho s láskou.

Jeho priateľstvo považovali bratia za zrejme znamenie Božej spokojnosti. Mladý brat menom Ricerius si vzal do hlavy, že František je k nemu menej prívetivý a láskavý než k ostatným. Zaslepený touto utkvelou myšlienkou využíval všetko, aby ju v sebe posilnil. Keď František vyšiel, vtedy, keď on práve vchádzal, bolo to preto, že sa František nechcel s ním stretnúť. Keď František hovoril s bratmi a nepozeral sa pri tom práve na neho, bolo to preto, že preňho nič neznamenal. Tak si mladý brat vykladal všetko počínanie Františkovo vo zlé a bol v duši veľmi nešťastný, pretože si bol istý, že sa naňho hnevá Pán Boh, ak sa hnevá František.

František bol upozornený na tajný žiaľ nešťastného mládenca, zavolať si ho raz a povedal: «Svi moj, prečo sa stále znepokojuješ chmúrnymi myšlienkami? Veď si mojím svnáčikom drahým a hodným, jedným z najmilovanejších. Príd' teda vždy, keď ňa niečo bude trápiť a môžeš so mnou hovoriť kdekolvek; si mi vždy vítaný».

Keď učeník opúšťal majstra, necítil pôdy pod nohama. Len čo došiel na opustené miesto, padol na kolená a ďakoval Bohu za šťastie, ktorého sa mu dostalo.

František vždy sa staral o svojich bratov ako milujúci otec o svojich synov. Raz v noci spali všetci zdánlivo kľudne, keď začuli stonanie. Jeden z bratov uloživši si príliš silný pôst, skoro zomieral od hladu. František vstal, zavolať brata a vyprázdniť spíziaren, sám sa dal do jedla, aby mu dodal chuti. A všetkým bratom odporúčal: «Bratia moji, vravím vám, že každý musí vziať na radu svoju povahu. Niektorým postačí celkom málo jedla. Prajem si však aby nebol držaný k napodobeniu druhých, ktorí potrebujú väčšieho množstva. Každý má dať svojmu telu, čo potrebuje, aby bolo ochotným služobníkom ducha. Preto ako sme povinní zdržovať sa zbytočného jedla, škodiaceho telu i duši, musíme sa vystríhať aj prehnanej zdržanlivosti a to

tým skôr, že Pán Boh chce naše obrátenie, nie však sebaobetovanie».

Inokedy zasa premýšľajúc o uzdravení nemocného brata, zaviedol ho časně ráno do vinice, aby si zajedol na lačný žalúdok vinných hroznov. Natrhavši ich, sadol si k nemu a jedol; aby ho povzbudil k jedlu.

V Rivortorte nežil František s bratmi nijako pohodlne. Krajinu postihovali časté povodne a okrem toho ich chatrč bola taká malá, že František k zamedzeniu zmätku a neporiadku určil každému miesto a označil ho meom, napísaným na trám povaly.

A predsa všetci žili tam šťastní. Chodili do okolia na prácu a na kázanie. V chatrči sa schádzavali k odpočinku a modlitbám.

Jedného dňa, keď sa tak všetci pohromade modlili, prišiel tam roľník poháňajúc pred sebou osla.

«Len tam vlez», kričal, «tuná sme pánmi my!». Hoci nevedeli akým právom vzal onen roľník chatrč pre seba, na Františkovu radu, ktorý sa díval na všetko jasne a kľudne, ihneď ju opustili.

Preložil: **Eugen Vesnin**.

(Pokračovanie)

„RÍM“

SLOVENSKÁ KATOLICKÁ KNIŽNICA

Sväzok 1. — **Svätý Rok 1950** » od Jána Okáľa. Obsahuje dejiny Svätých rokov, informácie o Milostivom roku 1950 a popis rímskych odpustkových bazilik. Má 167 strán a 17 obrázkov. **Cena: 1 dolár**.

Sväzok 2. — **«Vatikán, Sídlo Námetníka Kristovho»** od Dr. Ignáca Zelenku. Obsahuje dejiny a popis Vatikánu, v ktorom sídli rímski pápeži. Má 235 strán, 10 plánov, 12 perokresieb a 52 fotografií. **Cena: 2 doláre**.

Sväzok 3. — **«František z Assisi»** od Alexandra Colombu. (Z talianskeho preložil: **Eugen Vesnin**). Obsahuje pútavé vypravovanie o živote sv. Františka Assiského, apoštola evanjeliovej chudoby. Má ok. 150 strán a 25 obrázkov. **Cena: 1 dolár**.

Pripravuje sa:

Sväzok 4. — **«Svätá Stolica»** od Dr. Ignáca Zelenku. Bude obsahovať poučné state o katolíckej hierarchii, pápežskom štáte, kúrii a dvore a o pápežských vedeckých, vzdelávacích a výchovných ústavoch v Ríme. Bude mať okolo 150 strán, 25 obrázkov a celý rad užitočných adries.

Objednávky ako aj peniaze v hotovosti alebo v čeku treba poslať v **registrovanom liste** na adresy zástupcov «Ríma» alebo priamo na adresu:

«**RIM**»
Casella Postale 9100
Roma, Italia

Úcta Nanebovzatej v Rusku.

1. novembra bude tomu práve rok, čo najvyšší Učiteľ Cirkvi, sv. Otec vyhlásil slávnostne ako pravdu viery, ako dogmu, že Najsv. Panna Maria bola vzatá i s telom do neba po skončení svojho tuzemského života.

Je síce pravda, že sväté Písmo o posledných rokoch P. Marie nehovorí nič, a nespomína ani skončenie jej pozemskej púti, ale pre nás kresťanov nielen to je smerodajné, čo sa nachádza vo sv. Písme. Mnohé, veľmi mnohé pravdy boli zachované v kresťanstve sv. Podaním, tradíciou. Medzi tieto pravdy patrí aj podanie o nanebovzatí P. Marie. Celá kresťanská tradícia je presiaknutá už od prvých storočí vierou v tento zázrak, vierou v oslávenie Matky nášho Spasiteľa. A táto viera je spoločná u všetkých kresťanov, ktorí nepopreli podanie, tradíciu ako prameň, ako zachovanie mnohých právd. Nielen Cirkev latinského obradu, západná Cirkev rímsko-katolícka, ale aj východné kresťanské cirkvi i keď sa hádam pozdejšie oddelili od jednoty Kristovho tajomného tela, zachovávajú ako jeden z drahokamov svojej viery asvoji obradov spomienku na toto krásne tajomstvo oslávenia Božej Matky. Národy, prijímuc Krista, prijímuc pravdy kresťanského náboženstva, ako jednu z najvznešenejších úloh pokladaly úctu k Matke Božej. Medzi množstvom iných národov s kresťanskou tradíciou nezaostáva nijako veľký ruský národ, hoc vo svojej väčšine je oddelený od pravej Cirkvi.

Nanebovzatie Panny Marie už od samého začiatku kresťanstva na Rusi, ktoré tam prichádza zásluhou veľkeho kniežata sv. Vladimíra, dostáva veľkú úctu. Prvý väčší chrám postavený v Rusku v r. 991 v Kieve je zasvätený práve tomuto tajomstvu. Matka chrámov celého Ruska je chválou Matky Božej a potvrdením úcty jej oslávenia. Zaujímavé je ešte aj to, že práve tento chrám nám dáva náznak jednoty vtedajšej ruskej cirkvi s Cirkvou západnou. Nazýva sa « Desiatinnaja cerkov », t. j. kostol desiatkov, ktoré jestvovaly v tom čase iba na západe, a preto mohli byť prevzaté len zo systému západnej Cirkvi. Kiev teda v tomto čase bol v jednote so západnou Cirkvou. Ved' akože i ináč mohlo byť, keď rozdelenie aspoň formálne — medzi východnou Cirkvou a západnou nastalo až v r. 1054. Kiev bol niekoľko ráz zničený Tatarmi a zničený bol aj chrám Uspenia, Nanebovzatia P. Márie, ale vždy povstal znova a dodnes hlási, že pri kolíske kresťanstva v Rusku svietila viera v Nanebovzatie osobitným svetlom a teplom. Ale nielen matka chrámov kresťanskeho Ruska bola zasvätená Oslávenej Matke Božej. Prvý kláštor v Rusku, Pečerskaja Lavra — Jaskyn-

Svätopeterské námestie v Ríme

v deň vyhlásenia dogmy Nanebovzatia P. Marie
(1. novembra 1950).

Katolícky obzor

Výzva sv. Otca k cirkevnej jednote. Dňa 8. septembra — na sviatok Narodenia P. Marie — sv. Otec pápež Pius XII. vydal encykliku (okružný list) « Sempiternus Rex » o Chalcedonskom sneme, ktorý bol slávený pred 1500 rokmi. V encyklike, adresovanej biskupom celého sveta, sv. Otec najprv ozrejuje dve dogmy, ktoré na spomenutom cirkevnom sneme boli vyhlásené: prvenstvo (primát) rímskeho pápeža a hypostatické spojenie ľudskej a božskej prírody v osobe Kristovej. Potom líči dejiny východných herezií, ktoré podmienili cirkevný rozkol a vyzýva terajších monofyzitov, aby sa vrátili do lona pravej Cirkvi a prijali katolícke učenie o dvoch prírodach v osobe Kristovej, ktoré na Chalcedonskom sneme definovalo pod predsedníctvom pápežských legátov 600 východných biskupov. V encyklike sa ďalej vraví: « Tak ako naši predchodcovia aj my sme sa neprestaťne starali o to, aby sme uľahčili návrat orientálcov do katolíckej Cirkvi: ochránili sme ich zákonité obrady, podnietili štúdia, ktoré sa ich týkajú, vydali sme pre nich prozreteľné zákony, zvláštnu pozornosť sme venovali Kongregácii pre Východnú cirkev, založenú v Rímskej kúrii, vyznačili sme leskom kardinálskeho purpuru patriarchu arménskeho. A zatiaľ čo zúrila posledná vojna so všetkými následkami biedy, hladu a chorôb, bez ohľadu na rozkolníkov a tých, čo nás zvykli nazývať Otcem, snažili sme sa zmierniť všade ľarchu nešťastí, usilovali sme sa pomôcť vdovám, deťom, starcom a chorým a boli by sme bývali ešte šťastnejšími, keby sme boli mali prostriedky primerané našim túžbam. — Rozhodne nie je nám neznáma kopa zastaralých predsudkov, ktoré húževnate prekážajú, aby sa nskutočnila modlitba vznesená Kristom k Večnému Otcovi za stúpencov Evangelia pri poslednej večeri: « Aby všetci jedno boli ». Avšak vieme tiež, že sila modlitby je taká veľká, že môže poh-

núť horu a srútiť ju do mora. Preto si vrúčne želáme, aby všetci tí, ktorým leží na srdci teplá výzva ku kresťanskej jednote, vzniesli modlitby a prosby k Bohu, pôvodcovi a prameňu poriadka, jednoty a krásy, aby sa želania dobrých ľudí, uskutočnili čím prv ».

Diplomatické styky sv. Stolice. V posledných rokoch sv. Stolice udržiavala riadne diplomatické styky s 37 štátmi. Teraz nemá obsadené diplomatické stanice v CSR, Estonsku, Lotyšsku, Litve, Rumunsku a Maďarsku, kým pri sv. Stolici chýbajú diplomatickí zástupcovia CSR, Nemecka, Japonska, Hondurasu, Panamy, Paraguya, Rumunska, Spojených štátov Severoamerických a Maďarska. Čo sa týka Poľska, sv. Stolica má akreditovaného zvláštneho diplomatického poverenca pri poľskej vláde v Londýne.

Sväté omše za exil na pamätných miestach v Ríme. Starostlivosťou duchovného odboru Kresťanskej akadémie je slúžená v Ríme na pamätných miestach pravidelne omša svätá. Prvá bola odsľúžená 10. júna t.r. v bazilike sv. Klimenta, kde je pochovaný sv. Cyril, v kaplnke svätých slovanských apoštolov na tieto úmysly: za všetkých ntečencov i za trpiacich do-

Ak chcete niekomu urobiť trvalú radosť, predplaťte mu časopis

„Rim„

Je to jediný slovenský katolícky mesačník v Európe. Informuje, poučuje, zabáva a prináša krásne obrázky z Večného Mesta, zahraničia i domova. Predplatné na rok: \$ 2.50.

Adresa:

« RIM »

Casella postale 9100
Roma (Italia)

ný kláštor v Kieve — nad ktorými sa zdvíha veľký chrám, je tiež zasvätená tomuto tajomstvu zo života Matky Božej. A znova sa stretáme pri stavbe tohto chrámu s udalosťou, ktorá nám ešte jasnejšie potvrdzuje, že ruská cirkev nebola vôbec oddelená od jednoty s latinskou Cirkvou. Starý Variag Simeon, ktorý nemohol byť iného náboženstva ako katolíckeho, lebo pochádzal zo škandinávskoho poloostrova, zanechal peniaze pre vystavenie chrámu. Sv. Teodozius, ktorý začal so sv. Antonom Pečerským kláštor, i popri protilatinských tendenciách, ktoré prichádzaly z Carihradu, oddeleného pred niekoľkými rokmi od jednoty Cirkvi, strážil verne túto jednotu s Rímom. On uskutočnil stavbu chrámu v tomto kláštore. Legenda nám začiatky tohto chrámu opisuje takto: « V čase, keď sv. Anton a sv. Teodozius Pečerský rozmýšľali, ako uskutočniť svoj plán postavenia chrámu, zjavila sa Panna Maria 4 architektom v Carihrade, ktorých si zavolala do starého a slávneho kostola P. Marie. Zjavila sa im ako kráľovná a povedala im: Chceme, aby sa mi postavil kostol v Kieve » a ukázala im aj plán, ako má vyzeráť. Dala im veľkú sumu peňazí, dostačujúcu na tri roky, a oni sa vydali na cestu. Prišli do Kieva a vysvetlili sv. Teodoziovi svoje videnie a oddali mu peniaze. Všetok ľud sa dal na modlitbu. V prvú noc všade padla rosa len na miesto označené pre stavbu chrámu nie. Nasledujúcu noc rosa padla iba na to miesto a ostatné ostalo suché. Nakoniec v tretiu noc sostúpil s neba oheň na označené miesto spálil všetky kroviny na mieste už označenom dvoma zázrakmi a vysušil močariská. Kostol bol vystavený a odovzdaný pre svoj cieľ r. 1073, t. j. dva roky skôr, ako bolo dané celé kievské kniežatstvo v leno sv. Petrovi. Kostol bol posvätený až r. 1089 práve na vigliu Nanebovzatej.

Ale nielen v Kieve uctievali Nanebovzatú P. Mariu. Medzi tisíckami ruských kostolov je ohromné množstvo zasvätené práve tomuto tajomstvu zo života P. Marie. Spomeňme len najstaršie ruské kostoly. V Novgorode postavili už v r. 1136 kostol Nanebovzatej a v r. 1153 v tom istom meste stavajú kostol s kláštorom, ktoré sú zasvätené tomu istému sviatku. V tej istej epoche bol postavený Uspienskij — t. j. Nanebovzatej P. Marie — kostol v Smolensku, Jaroslavle (215), Riazani, Kostrome (1239), Kolomne XIV. st.). Vo Vladimíre, stredisku severného Ruska, kostol bol už postavený r. 1157. R. 1238 ho Tatarí síce spálili a upálili v ňom nielen miestneho biskupa Mitrofana ale aj vznešených Vladimírčanov, ale po ich odchode znova povstal a včul hlási päť do neba čnejúcich kupol vznešenosti Nanebovzatej Matky.

Ešte spomenutiahodnejšia je katedrála v Moskve. Bola postavená r. 1324 uprostred Kremľa metropolitom Petrom. Táto katedrála bola prvým kostolom Moskvy postaveným z kameňa. V tomto chráme sa uskutočnilo a to jediný jeden raz vyhlásenie jednoty Cirkvi s Rímom. Duch gréckeho separatizmu predsa prevládal, i keď hodne neskoro, v ruskej cirkvi a táto, ako Gréci, bola oddelená od viditeľnej hlavy Cirkvi, rímskeho biskupa pápeža. No, v 15. storočí snahy sjednotenia dospeli znova tak ďaleko, že na Florentskom sneme, kde bol i zástupca ruskej cirkvi, metropolit Izidor, bola obnovená jednota. Metropolit Izidor, keď sa vrátil do Moskvy 19. marca 1441 vyhlásil túto jednotu. Ostatní biskupi by vari boli túto jednotu aj prijali, ale svetská moc už mala príliš veľký vliv v cirkvi.

V r. 1472 kostol Nanebovzatej v Kremli hrozil zrútením a v Rusku nebolo v tej dobe architektov schopných ho obnoviť. Ivan III. teda zavolať talianskeho architekta Fioravanti, ktorého nazývajú « najslávnejším inžinierom a jedným z navýznamnejších architektov talianskych XV. st. ». Fioravanti prišiel do Moskvy na Veľkú noc r. 1475. Najprv sa šiel pozrieť do Vladimíra na katedrálu, lebo tá mu mala slúžiť za model. Roku 1479 kostol bol hotový 13. augusta bol odovzdaný pre bohoslužby. Súčasníci obdivovali jeho veľkoleposť pre jeho « majestátnosť, výšku, jasnosť, a veľkosť », ako sa vyslovil jeden z nich. Kate-

drála Moskvy vo svojej dôstojnosti sa stávala stredom Ruska. Dôstojnosť tohto chrámu vytvorená západným umelcom akoby povolávala Rusko vstúpiť v bratstvo s celým svetom.

Zdá sa nám priam symbolické, že Moskva vytvára akoby kruh okolo Kremľa. Mesto je vytvorené z centrických kruhov: Kitajgorod, Bielyj górod, Zemľanój górod, Záhrady. Kremľ je v strede Moskvy a v strede Kremľa Nanebovzatie. S jednej strany chrámu je veľký palác a s druhej malý palác, za ním starý palác patriarchátu a s druhej strany malého námestia, ktoré sa nazýva « námestím katedrál », chrám Zvestovania, kde uzavierali svoje sňatky cári a chrám sv. Michala Archanjela, kde ich pochovávali. Medzi Nanebovzatím a malým palácom sa nachádza veľká veža, Ivan Velikij, ktorá kraľuje na všetkých fotografiách Kremľa. Má 88 metrov.

Chrám Nanebovzatia má päť zlatých kupôl, predstavujúcich 5 patriarchátov: Rím, Carihrad, Alexandriu, Antiochiu a Jeruzalem. Keď ho stavali, už vtedy nazývali Moskvu tretím Rímom. Chrám je zvnútra nádherný a po jeho bokoch sú hrobky metropolitov a patriarchov. V ikonostáze sa nachádza Ikona Vladimírskej Panny Márie, známej každému Rusovi a obraz Spasiteľa z Novgorodu. Okrem nich v ikonostáze sa nachádzajú najvzácnejšie ikony sobrané z celého Ruska. Nie je teda ťažko pochopiť, že tento chrám je taký drahý každému Rusovi a že priťahoval k sebe tisíce a tisíce nábožných Rusov na púte. V predvečer revolúcie v 1917 tento chrám videl snem ruskej cirkvi složený z 563 osôb, najväčší, aký dovtedy v Rusku bol a potom po revolúcii sa zavrely jeho brány pre cirkevné obrady ako boly zavreté bezbožníckou zlosťou tisícky chrámov v celom Sovietskom sväze.

Ale nie sú to len kostoly, ktoré prezrádzajú, akou láskou sa vinul ruský národ k Oslávenej Božej Matke. Ani nemožno povedať, že by sa táto úcta bola prejavila iba v prvých storočiach. Veď popri čísle kostolov Nanebovzatej, ktorých číslo stále vzrastalo až do revolúcie boľševickej, bolo zasvätených tomuto sviatku P. Marie veľké množstvo kláštorov. Napr. len v XIX. storočí ich bolo prinajmenej 16, ako to môžeme i popri nedostatočných prameňoch zistiť. Na Sibíri, na Kaukaze a na Ukrajine, v Besarábii, na Kryme, v severnom Rusku, všade všade zaznieva tento chválospev Nanebovzatej začatý pred tisíc rokmi.

Tieto fakty už samo sebou také výrečné, stanú sa ešte významnejšími, keď si uvedomíme, že aj hlas všetkých ruských teologov je jednotný v potvrdení pravdy Nanebovzatia Panny Marie. Skutočne iba ťažko, veľmi ťažko možno nájsť čo i len jedného teologa, ktorý by mal akési ťažkosti v prijatí tejto pravdy. A i tí, ktorí sú odborníci v ruskej teológii ťažko môžu priviesť vari viac ako jedno meno.

Je síce pravda, že keď v minulom storočí vyhlásil sv. Otec dogmu o Nepoškvrnenom počatí, niektorí protirímski teológovia začali hnutie proti takému vyhláseniu. A boli medzi nimi aj teológovia ruskí. Ci teraz nemožno čakať takú istú reakciu? Veľmi ťažko je predvídať, kde až môže zajať nenávisť voči Svätej Stolicy. Zdá sa nám málo pravdepodobným, že by sa mohli niektorí teológovia pustiť do takej všeobecne prijatej pravdy, ako je táto. Tým skôr, že oddelená východná cirkev musela behom storočí zmenšiť význam autoritatívneho princípu v Cirkvi. V máji 1848 synod v Carihrade vyhlásil: « U nás strážcom náboženstva je samo telo Cirkvi t. j. sám ľud, ktorý chce, aby jeho dogmy zostaly naveky nezmenené ako boly u ich otcov ». Ruský teolog Alexej Chomiakov k tomuto textu pridáva, že také vyhlásenie bolo prijaté aj ruskou cirkvou. — Ale práve preto, ak je nositeľom právd náboženstva ruský národ, ktorý si tak etí Nanebovzatú, nemôžeme nijako čakať, žeby sa postavil proti vyhláseniu tejto pravdy za dogmu viery.

Na druhej strane nijako nemôžeme pripisovať celému národu ruskému toho nenávisťného ducha k sv. Stolicy, ktorým dýchajú prejavy niektorých jeho hierarchov a teologov. Vla-

ma, zvlášte však za najdôst. pp. biskupov a spolubratov kňazov, na úmysly Cyrilometodejskej ligy, za vytrvalosť dobrých, návrat zblúdielých, za sjednotenie všetkých.

Najstaršia sestra sv. Terézky Ježiškovej na večnosti. Najstaršia sestra sv. Terézky Ježiškovej, matka Agnesa, odobrala sa 18. júla na večnosť vo veku 89 rokov. Bola rehoľnicou v Karmelitskom kláštore v Lisieux od r. 1882. Do toho istého Karmelitského kláštora vstúpila r. 1886 jej druhá sestra, Maria, ktorá si dala rehoľné meno Maria od Najsv. Srdca, r. 1888 tretia sestra, sv. Terézka Ježiškova, a o niekoľko rokov neskoršie štvrtá sestra, Celina, s rehoľným menom Genovefa, ktorá žije došial. Takým spôsobom za nejaký čas štyri sestry žily spolu v tom istom kláštore. Piata zo sestier, menom Leonia, vstúpila do kláštora Navštívenia v Caen. (Dve sestry a dvaja bratia sv. Terézky Ježiškovej zomreli v útlom veku).

Slovenský saleziánsky misionár v Indii. Dostali sme zprávu od slovenského saleziánskeho misionára dp. Karola Nižnanského, ktorý účinkuje v Don Bosco Technical School-Shillong (Assam) v Indii. Mnohí slovenskí chlapeci poznajú dp. Nižnanského z jeho saleziánskeho účinkovania v bratislavskom oratóriu. Už ako mladý klerik celý sa zasvätil práci na výchove mládeže, najmä tej najopuste-

Rev. Karol Nižnansky, slovenský saleziánsky misionár v Indii vyhráva na harmonike «svojím malým kamarátom, Bengolcom, čiernym ako uhoľ, v srdiečkach však bielym ako sneh».

nejšej na bratislavských predmestiach, Veselý, vždy usmiaty, spevom a hrami získaval si srdcia uličníkov, aby ich priviedol k Bohu. Ale aj širšia slovenská verejnosť mala možnosť poznať tohto mladého apoštola z jeho bohatej literárnej činnosti. Nebolo azda katolíckeho časopisu pre mládež, ktorý by nebol uverejňoval jeho zápalisté poézie. (Podpisoval sa Soteris). — Od roku 1948 dp. Nižnanský pracuje v Indii. Na začiatku musel prekonať nebezpečné krízy aklimatizácie: podstúpil vyše 20 operácií. Len čo sa však trochu zotavil, dal sa s nadšením do opravdivej misionárskej práce - pripravovať na sv. krst pohanských chlapcov. A Pán Boh požehnava jeho horlivosť. V ústave, kde účinkuje s inými saleziánmi, z 300 žiakov ročne dajú sa pokrstiť asi 60. Občas robí aj opravdivé misionárske výpravy do vzdialených a ťažko prístupných krajov. Čo najviac zapôsobí pri týchto misijných cestách - píše - je úcta a láska, akú prejavujú ku kňazovi kresťanské skupiny domorodcov, ktorí iba občas majú možnosť prísť do styku s misionárom a prísť do styku s misionárom a prísť do styku s misionárom. V mnohom mohli by slúžiť za príklad i v našich tradične kresťanských krajinách. - Dp. Nižnanský pozdravuje všetkých krajanov a odporúča sa do láskavých modlitieb. (s; b.).

Manifestácia viery v Lourdes. Koncom júla konala sa v chýrnom pútnickom meste Lourdes medzinárodná manifestácia viery, ktorej heslom bolo: spravodlivý a všetkého tyranstva prostý pokoj. Na manifestácii sa zúčastnil 24 biskupov, niekoľko sto kňazov a vyše 25 tisíc pútnikov z 15 rozličných štátov. Boli prítomní aj zástupcovia národov za železnou oponou: emigranti českí, maďarskí, poľskí, rumunskí a slovenskí. V prejavoch, ktoré na tejto manifestácii odznely, bolo poukázané na nesmierne utrpenie katolíkov v zemiach opanovaných komunistami a bolo vyhlásené, že blíži sa spravodlivosť Božia, ktorá pokorí pýchu novodobých tyranov a vráti nešťastnému ľudstvu pravú slobodu a trvalý mier.

dimír Soloviev, veľký Rus konvertita jasne poukazuje na strosť takého tvrdenia. Veď, my sme nevytýkali ruskému národu prenasledovanie katolíckej Cirkvi v Poľsku, ktoré je zrejme z korešpondencie Mikuláša I. s princom Pankievičom, my ho nepovažujeme za vinného preto, že bola v r. 1839 potlačená grécko-katolícka Cirkev na Bielej Rusi, alebo v r. 1875. Nepripisujeme mu proces proti katolíckej Cirkvi v r. 1923 a ani uväznenie všetkého katolíckeho kléru, ktoré potom nasledovalo. My nesvalujeme na jeho plecia vinu za prenasledovanie Cirkvi katolíckej započaté v 1945 na Ukrajine a teraz rozprestierajúce sa na všetky štáty za tzv. železnou oponou, kde sa nachádza i naše drahé Slovensko. Nesvalujeme naň krv svojich umučených kňazov a rehoľníkov, utrpenie mnohých v hrozných boľševických táboroch, i keď sú vari na jeho území. Nesvalujeme naň svätokrádeže a otravovanie duší našej mládeže, ktoré sa robia v mene priateľstva s ním. Hfístku tých, ktorí páchajú tieto nepravosti nepovažujeme nielen že nie za ruský národ, ba ani za jeho predstaviteľov. Nie, my nezavrhuje ruský národ a nechceme sa oddeľovať od neho. Veď vari možno zabudnúť s akou láskou sa pohl západ na pomoc hladujúcim v prvých rokoch Sovietskeho svazu? Alebo možno nemyslieť na množstvo zo všetkých krajín, na deti, ktorým za zjavila P. Maria vo Fatime na milióny detí, ktoré sa modlia v školách za Rusko? Ci možno zabudnúť na matky, ktoré zavrhujú vojnu viac, ako si to v Rusku môžu len predstaviť. O, ruský národ, keby si si len vedel predstaviť, ako sa modlíme a želáme si, aby sa bariery, ktoré stoja medzi nami zrútily a aby začal medzi nami skutočný bratský život. Vidiac tvoju nesmiernu lásku k Nanebovzatej Panne Marii, zdedenú od otcov a zachovávanú v srdciach i pod ohňom nesmiernych prenasledovaní, spojujeme ju s našimi modlitbami a hymnami k nebeskej kráľovnej a dúfame, že ako kraľuje jej chrám v strede Kremľa a tak v srdci celej nesmiernej tvojej krajiny, tak čím skôr bude kraľovať v celom Rusku a v celom svete skutočná sloboda a láska, ktoré nám Ona, Kráľovná nebies podaruje ako odmenu za slávu, vyslivenú ústami viditeľnej hlavy Cirkvi v tejto temnej noci neistoty strachu a nenávisťi.

V. D.

Rozviň plášť, Matka!

... Ešte viac rozviň! Cestou búrka cvála
a zráža detí, čoš' in Život dala...
Keď smutne tiahnu lastovice k juhu,
vzpruž skleslé ruky, pozbavené pluhu,
a matkám, pohrúženým v mori vzlykov,
buď na križovej ceste Veronikou...
Mladikom pripni štít so zlatým kvetom
a s veľkým srdcom — proti ohňometom,
pridruž sa k devám plachým ani srny.
nech kráča s nimi Ktosi bez poškvrný
a zabláv Lucifera s blenom v pysku,
zápasacieho s matkou o kolisku...

Keď pôjdeš poľom, kde šumely žitá.
s Tvojích Ťa možno nik už neprivíta
s piesňou, len sa ti vyžaluje zticha:
— Ťažko sa u nás žije, ťažko dýcha,
ale Tys' pri nás verná, dobrá, hrozná,
akú Ťa naša história pozná,
písaná trňom z venca Tvojho Syna...
Kedy nás pozveš všetkých do Saštína?
a do Levoče? a na staré Hory?
Vieš, neprestanem, kým Boh nepriskorí
čas pobozkať vlast, križ na križovatke
a — hoe aj umrieť — prítúlený k Matke.

Goradz Zvonický

ČO NÁM PÍŠU?

BESIEDKA SLOVENSKÝCH KATOLÍKOV V ZAHRANIČI

« Rím » mu urobil neopísateľnú radosť.

Braunschweig, Nemecko — Dostal som už dvarazy Vás časopis, za ktorý Vám srdečne ďakujem. « Rím » mi urobil neopísateľnú radosť. Ja si ho však ešte nemôžem predplatiť, lebo som veľmi chudobný. Sme tuhá všetci bez roboty nielen cudzinci ale aj Nemci. Dostávam na pracovnom úrade maličkú podporu, z ktorej sa mi veru ťažko žije. Sú časy, keď si nemám za čo kúpiť kúsok chleba. Veľkú radosť by som mal, keby ste mi časopis « Rím » aj naďalej posielali. Až budem mať prácu, zaplatím Vám. — **Rudof Tomajka.**

S radosťou pripojuje svoju ruku k dielu, ktoré sme započali.

Shillong, Assam, India. — S radosťou som prijal máj-júnové číslo časopisu « Rím »; človek sa len môže povzbudiť a oduševniť na jeho stránkach; a to už i preto, že sa na nich stretám s menami osôb mne dobre známych a milých. Teda nech Vás všetkých dobrotivý Pán Boh požehnáva. Ja s radosťou pripojujem svoju ruku k dielu, ktoré ste započali. Pripojujem Vám tu niekoľko adries ľudí, ktorí Vám budú vďační za časopis. — A nakoniec pripojujem aj tri pekné sonety na počesť Panny Marie. Ak nájdete pre ne miesto v časopise, nuž uverejnite ich. Ináč sľubujem svoje modlitby a to isté prosím aj pre seba a pre našu misiu. Vám vždy vďačný krajan. — **Rev. Karol Nižňansky, saleziánsky misionár.**

Stavajú dom pre Sestričky

Emmaus, Pa, USA — Odpustite, že tak neskoro na Váš posledný list odpovedám. V pôste, nebolo veľa času na písanie a okolo Veľkej noci tiež nie, pre nával práce v týchto dobách. Teraz máme u nás druhú prácu a starosť: stavíme dom pre naše Sestričky. Doteraz bývajú v maličkom domčeku, ktorý je trochu od kostola vzdialený. Nový dom sme začali stavať na kostolnom pozemku. Môžete si predstaviť akú starosť som si vzal na seba v týchto časoch vysokých cien. Pán kardinál dal nám dovolenie ešte minulého roku, prv kým som do Ríma odcestoval, postaviť dom bez toho, že by sme najali takzvaného staviteľa alebo kontraktora. Preto sa musím sám starať o všetko: zaďová-

žiť materiál, najat robotníkov a stavanie riadiť. Obyčajne také povolenie pán kardinál nedáva, ale to urobil na moju prosbu, aby sme mohli postaviť dom za lacnejšiu cenu. Staviteľ obyčajne ráta 15% alebo aj 20% za svoju starosť o robotníkov. Architekt, ktorý nám plán spravil, ráta, že dom bude stať od 40 do 50 tisíc dolárov. My však toľko peňazí nemáme; dúfame dom postaviť za 30-35 tisíc. No hoci ani tieto tisíce ešte nemáme, jednako pustili sme sa do práce. Pivnica je už vykopaná a fundamenty sú na mieste. Asi o dva týždne dúfame postaviť pivničné múry. Môžete si predstaviť, čo mám na hlave! To je zaiste odvážlivosť, ale ja som istý, že s pomocou Božou sa nám všetko vydarí. — **Rev. Pavel M. Pekárik.**

Dakuje « Matke Ustavičnej Pomoci » za vyslobodenie svojej rodiny z komunistickej CSR.

Saginaw, Mich., USA — Tu v liste Vám posielam soznam ako i peniaze predplatiteľov a darcov časopisu « Rím », ktorých som v Saginaw získal. Verím, že bude ich ešte i viac, že to nie sú poslední. — Teraz by som Vás prosil, keby ste boli takí láskaví a vyhovelí mojej prosbe, o ktorej píšem nasledovne: Keď som bol ešte v Itálii v r. 1949, tak som si tam bol pozrieť mesto Rím. Ako som išiel ulicou na Slovenský komitét, videl som tam neďaleko jednu podlhovastú skalu, na ktorej bol upevnený obraz « Matky Ustavičnej Pomoci » a mnoho ďakovných tabuliek. Vtedy i ja som prosil « Matku Ustavičnej Pomoci », aby mi pomohla pri uskutočnení mojej túžby dostať do zahraničia moju rodinku z komunistického Česko-Slovenska. Vtedy som sľúbil, že i ja potom, ak sa moja cesta šťastne vydarí, dám tam ďakovnú tabuľku. Preto Vás prosím, ak budete vedieť podľa mojho opisu, kde to je, aby ste tam dal tú tabuľku zhotoviť v reči talianskej a slovenskej s nápisom: Dakujem « Matke Ustavičnej Pomoci » za vyslobodenie mojej rodiny z komunistickej Č.S.R. Posielam Vám tu v liste na ten účel 5.— dolárov a ostatné Vám pošlem, akonáhle mi oznámite, koľko to stojí. — **J. K.**

Založili si futbalový klub « Slovakia »

Prospect, South Australia — Slováci v meste Adelaide (Južná Austrália) založili si futbalový klub « Slovakia », ktorý je zadelený do tretej futbalovej austrálskej divízie. Klub po svojich ťažkých finančných počiatkoch a tiež i po prvotných nedostatkoch hráčskeho materiálu, pomaly prekonáva všetky prekážky a svojimi peknými úspechmi stavia sa do popredia. Dres klubu je zelený s bielym pásom a so slovenským znakom na prsiach. — Doteraz klub sohral tieto zápasy: Torchbearers-Slovakia 1:2, Budapest-Slovakia 6:2, Tramways-Slovakia 0:0, Bohemians-Slovakia 3:1, Slovakia-Imperials 9:0, Norwood-Slovakia 2:3, Slovakia-Cracovia 3:3, Slovakia-Brit. Vanderers 4:0, Woodville North-Slovakia 1:2, Philips-Slovakia 0:2, Slovakia-

Birkalla 3:0, Torchbearers-Slovakia 0:2. — Podľa doterajších výsledkov je « Slovakia » v divíznej tabulke na treťom mieste. Je to rozhodne pekný úspech, napriek tomu, že klub nemal predchádzajúci tréning. - Vincent Getta.

Rev. Augustín Záh, bývalý vikár slovenských utečencov pre Rakúsko a Nemecko-odišiel do USA.

Linz, Rakúsko. — 15. augusta 1951 odišiel z Rakúska do Talie Rev. Augustín Záh, bývalý vikár pre slovenských utečencov v Rakúsku a v Nemecku, kde 18. augusta t.r. nasadol na loď, aby za niekoľko dní shliadol brehy slobodnej Ameriky. Tento vzorný kňaz za svojho šesťročného účinkovania v Rakúsku bol nám našim druhým otcom, príkladným kňazom a verným bojovníkom za myšlienku samostatného-slobodného Slovenska. Jeho práca, ktorú vyoral na národa roli dedičnej ostane na veky zapísaná zlatými literami v dejinách slovenských utečencov. Jeho pevná vôľa, silný charakter, neúnavnosť v práci a najviac láska k svojmu národu môže byť každému statočnému Slovákov žiarivým príkladom, ako sa má v práci za Boha a národ bojovať. Veríme, že v práci za Boha a národ bude pokračovať i v Amerike navzdor všelijakým kuvičím hlasom a neprajníkom slovenskej slobody. My slovenskí utečenci z Rakúska mu vyslovujeme srdečné Pán Boh zaplať za všetko to, čo v prospech nás všetkých vykonal. Veríme, že na nás nezabudne, lebo on najlepšie pozná naše bolesti a ťažkosti. Nech Dobrotivý Boh mu dá zdravie, sily a duševného pokoja, aby mohol pokračovať v šľachetnej práci « Za Boha a národ! ». Pán Boh Vás žehnaj-náš dobrý pán farár! Nezapudnite nikdy na slová tej piesne, ktorú som Vám spieval 15. augusta 1951, keď ste nám dali posledný raz požehnanie vo wegscheidskej kaplnke.

Pozri, ó, Matka, na svoje deti:
trŕňový veniec zdobí im skrán,
srdce hlas bolestný ku Tebe letí,
k nebu sa vzpína prosebná dľaň.
My pieseň Ti už bez žalôb stonu
v týchto dňoch skúšok nevieme dať,
preto voláme ku Tvojmu trónu:
ráč pri nás, Matka, v úzkostiach stáť,
ráč pri nás, Matka, v úzkostiach stáť!

V dôvere veľkej, hoc hriešni, Matko,
prosíme Teba, pomoc daj nám,
vždy keď sme s Tebou, je nám tak sladko
a v piesni našej niet nikdy klam.
Len slová lásky vinú sa v šťastí
ku Tebe, Krásna, nad hviezdami,
vyslobod' nás a vráť všetkých vlasti
a tam prebývaj večne s nami,
a tam prezývaj večne s nami!

L. R., organista

Ako možno tiež pomôcť našim v cudzine?

Connelsville, Pa, USA — Myslím, že našim v cudzine možno pomôcť aj tak, keď sa im dá prí-

ležitosť naučiť sa 300-400 najpotrebnejším slo-
vám úradnej reči krajiny, v ktorej sa nachádzajú
alebo v ktorej sa mienia dlhší čas zdržať. Na-
ším v USA, Kanade Austrálii a možno i v Af-
rike je potrebné, aby vedeli anglicky aspoň
koľko-toľko, a to nielen hovoriť, ale aj čítať.
Tým zasa, čo sa nachodia v Taliansku, Fran-
cúzsku, Nemecku, Argentíne, Brazílii a inde
je potrebné, aby aspoň takýmto spôsobom poz-
nali reči patričných krajín. Na stúpcoch « Rí-
ma » mohli by sa dávať krátke kurzy tých-
to rečí. Začať by sa mohlo s abecedou a
výslovnosťou jednotlivých litier. Potom by
hneď mohli nasledovať tie najpotrebnejšie slová
a výrazy bez ďalšieho hlbšieho študovania mluv-
nice. Máme ľudí, ktorí poznajú tie reči, keď nie
výborne, tak aspoň dobre, nuž, tí by mohli byť
naším v cudzine na pomoci takou náukou. - S. M.

« Rím » mu spôsobil v Afrike milé prekvapenie.

La Marsa, Tunis — S veľkou povďačnosťou
oznamujem príjem Vášho časopisu « Rím » a zá-
roveň Vám vyjadrujem milé prekvapenie, ktoré
mi spôsobil tu v Afrike ako aj spolukrajano-
vi, ktorý tu pracuje. - Môj prvý dojem? Zda-
lo sa mi, že trocha slovenského vzduchu zavialo
k nám. Čo nám kedysi prinášaly « Katolícke
Noviny », kým boli ešte pod vedením pánov bi-
skupov, to nám teraz priniesol časopis « Rím ».
- Slovenský časopis bez náhoženského rázu, tak
sa mi zdá, nie je časopisom: chýba mu niečo
zo slovenskej duše a to to najhlšie, čo sa do-
konca s ňou stotožňuje a dotkne srdce. « Rím »
si je toho vedomý. - Casopis má veľké zásluhy:
pekné obrázky, krásnu slovenčinu (a nie espe-
ranto!), záujem o rôzne otázky, ale nadovšetko
podáva celkový pohľad na slovenské hnutie v
zahranici. Ako vidím, toto zaujíma najviac od-
berateľov, a budí národné cítenie tam, kde ešte
nejestvuje. Ja za to tiež najviac horlím. - Rev.
Martin Mazák, Salezián.

ZÁSTUPCOVIA "RÍMA,"

Mr. Joseph Gondar
316 East 54 Street
New York 22, N. Y.
U. S. A.

Mr. Ladislav Silaj
748 Richmond W.
Toronto, Ont.
Canada

Mr. John Kostolnik
2021 Lake Ave
Whiting, Ind.
U. S. A.

Dr. Ernest Zatzko
A. Quintana 160
Buenos Aires
Argentina

Mr. Michael Béreš
109 West 15th Ave
Homestead, Pa
U. S. A.

Mr. Andrew Fencák
Ward 1, Hospital
Bonegilla, Vict.
Australia

Na uvedených adresách si možno pred-
platiť časopis « Rím » a objednať knižky

THE BLESSED VIRGIN AS VENERATED IN ROME

(Continued from page 82)

Marian Itinerary, shall visit the " Church of Santa Maria della Vittoria, built in 1605, by Carlo Maderno, for Paul V. Its facade was added from designs of J. B. Soria, by Cardinal Borghese, in payment to the monks of the adjoining Carmelite convent, for the statute of the Hermaphrodite, which had been found in their vineyard.

" The name of the church commemorates an image of the Virgin, burnt in 1833 which was revered as having been instrumental in gaining the victory for the catholic imperial troops over the protestant Frederick and Elizabeth of the Bohemia, at the battle of the White Mountain, near Prague. The third chapel on the left contains the Trinity, by Guercino; a Crucifixion by Guido; and a portrait of Cardinal Cornaro, by Guido. The altar-piece of the secondo chapel on the right, representing St. Francis receiving the Infant Christ from the Virgin, is by Domenichino, as are two frescoes on the side walls. In the left transept, above an altar adorned with a gilt bronze-relief of the Last Supper by Cav. d'Arpino, is a group representing S. Teresa transfixed by the dart of the Angel of Death, by Bernini "

Finally — in line with our actual time — we are entering the popular Sanctuary of the Madonna of the Divine Love. This wonderful and miraculous Madonna of the Divino Amore has her particular Festival on the Whit-Monday.

A Writer instruct us that certain " churches in the neighbourhood of Rome are the scene each year of popular pilgrimages which naturally provide an occasion for much eating, drinking and fun. Did not San Filippo Neri, the popular co-patron Saint of Rome, proclaim that one should journey to Paradise in a carriage? One of these pilgrimages is on considered as a Roman institution. The Sanctuary of the "Divino Amore" is on the Via Ardeatina, seven and half miles from Rome.

" As a matter of fact the custom is degenerating, at least from the picturesque point view. The Characteristic Roman costumes have disappeared to the great detriment of the general colour scheme. But the traditional race of vehicles, formerly decorated with flowers, with bright and noisy harness, still takes place, even though the motor-car from the taxi to the luxurious limousine, has joined the ranks of the charabancs, the carts, the trams and the cabs "

This is, of course, only a folkloristic and picturesque description of the annual Celebration of a traditional Pilgrimage to the Shrine of the Madonna of the Divine Love.

In reality, through all the year, this Sanctuary is attracting the pious crowds. The Blessings and the Smiles of the Madonna are here numberless and, in many sections of the City, the Ex Voto are a proof of these perennial graces of the Blessed Virgin Mary. Specially during the second World-War.

PETER C. CHIMINELLI

Z RÍMSKEJ KRONIKY

Nedeľa, 12. augusta. — Predseda Pápežskej dobročinnnej komisie Msgr. Ferdinand Baldelli odslúžil vo svätopeterskej bazilike sv. omšu pre 800.000 talianskych chudobných detí, ktorým aj tohto roku sv. Otec umožnil letovanie vo zvláštnych horských a prímorských táboroch. Sv. omša bola vysielaná vatikánskym a talianskym rozhlasom, aby sa celý svet dozvedel o starostlivosti sv. Otca o chudobnú detvu.

Piatok, 21. septembra. — Vo večerných hodinách priletel zo Ženevy do Ríma generálny riaditeľ « War Relief Services - National Catholic Welfare Conference » Msgr. Edward Swanstrom. Na letišti ho boli privítať zástupca « W. R. S. » v Taliansku Msgr. A. Landi, predseda Pápežskej dobročinnnej komisie Msgr. F. Baldelli a rôzni funkcionári talianskych dobročinnných organizácií. Msgr. Swanstrom prišiel do Talianska s tým, aby sa na mieste presvedčil o sociálnych potrebách obyvateľstva a mohol mu účelnejšie rozdeľovať pomoc amerických katolíkov. Zdržal sa v Ríme niekoľko dní a bol prijatý sv. Otcom na zvláštnu audienciu.

Nedeľa, 23. septembra. — V starobyľom paláci Barberini skončil sa úspešne Svetový sjazd hluchonemých, na ktorom sa zúčastnilo 600 delegátov z 33 národností celého sveta. Sjazd trval 5 dní a boly na ňom prerokované najdôležitejšie otázky, týkajúce sa výchovy a rehabilitácie hluchonemých. Bol založený tiež medzinárodný sväz hluchonemých so sídlom v Ríme. Účastníci sjazdu navštívili aj sv. Otca v jeho letnom sídle aby mu vzdali hold úcty a oddanosti. Sv. Otec ich prijal s nezvyčajnou láskavosťou a prihovril sa k nim obzvlášte teplými slovami, ktoré im boly pretlmočné posuňkami.

Piatok, 28. septembra. — Z príležitosti sviatku sv. Václava, patrona Českej zeme, pri oltári svätcovom vo Svätopeterskom chráme konaly sa bohoslužby s českým ľudovým spevom. Usporiadala ich Kresťanská akadémia v Ríme pod vedením Msgra Dr. Františka Plannera, ktorý po sv. omši povedal príležitostnú kázeň. Na bohoslužbách okrem príslušníkov miestnej českej kolónie zúčastnili sa aj zástupcovia iných národností.

Nedeľa, 30. septembra. — Sv. Otec pápež Pius XII. povedal do Vatikánskeho rozhlasu tri zvláštne posolstva z príležitosti eucharistických kongresov v Einsiedelne vo Švajčiarsku, v Nimes vo Francúzsku a v Tananarive na Madagaskare. Popoludní prišiel do Svätopeterskej baziliky, aby prijal na verejnej audiencii aspirantky Ženskej mládeže Talianskej Katolíckej akcie, ktoré tohto roku slávili 30. výročie založenia vlastnej organizácie. Po audiencii, na ktorej mal tiež zvláštny prejav, sv. Otec vrátil sa do svojho letného sídla v Castelgandolfe, kde sa zdrží pravdepodobne ešte niekoľko týždňov.

ZO ŽIVOTA SLOVENSKEJ KULTÚRNEJ SPOLOČNOSTI "RIM,"

Hlas o edícii «Rím». «Juhoamerický Slovák» priniesol dňa 1. júla t. r. túto recenziu prvých dvoch sväzkov edície «Rím»: Knižka «Vatikán — Sídlu Námestníka Kristovho» je časťou obširnej práce Dr. I. Zelenku, ktorého slovenská čítajúca obec pozná ako redaktora mesačníka «Rím» a sociálneho pracovníka. Obsahuje v skratke opis Vatikánskeho Apoštolského paláca. Má charakter sprievodcu a je určená slovenským pútnikom a turistom. Dr. Zelenka na koniec pripojil slovník odborných výrazov, postupnosť pápežov, soznam výtvarných umelcov a miestny ukazovateľ. - Dr. Zelenka roky a roky žije v Ríme. Je úradníkom vo Vatikánskej knižnici. Pozná katolícky Rím, jeho tradície a pamiatky. Veľa hodín a dní nechal vo Vatikánskej obrazárni, ktorá je nesmierna, nevyčerpatelná, jedinečná. Konfrontoval sa s prácou umelcov a preštudoval podrobne dejiny paláca, do ktorého denne chodí. Má vrodennú lásku k všetkému tomu, čo stvoril katolicizmus. Je trpezlivý, húževnatý, inteligentný. Ako nadaný človek má ambície a chce pochopiteľne tvoriť tým, alebo oným smerom. Chce byť užitočným členom svojho národa. Jeho knižka «Vatikán» predpokladá solídne štúdium a poznávanie vecí. Má priekopnícky ráz, práve tak ako knižka básnika J. Okála «Svätý Rok 1950». Tieto dve knihy, ktoré poučne slúžily slovenským pútnikom sú iste vzácnou skutočnosťou v prejavoch našej inteligencie. Boly inšpirované Svätým Rokom a zostanú ako také zaznačené vo vývojosloví našej poučnej spisby. Je to spisba orientačného charakteru, ktorá do výhodného svetla stavia slovenskú pohotovosť. Jak knihu J. Okála «Svätý Rok 1950», tak aj spis Dr. Zelenku «Vatikán», v ktorých sa odzrkadľuje príslovečná láska, úcta a povďačnosť k Svätej Stolicy vtedy, keď už tam nemáme viac slovenské vyslanectvo, odporúčame našim čitateľom. V tomto fakte by som spatroval nadčasový význam týchto dvoch publikácií.

Galeria predplatiteľov. Medzi slovenskými časopismi v emigrácii «Rím» je vari jediný, ktorý nadobúda svetový charakter. Do galérie jeho predplatiteľov pribúdajú stále noví zo všetkých končín zeme. «Rím» svojím zaujímavým kultúrno-náboženským obsahom a vkusnou vonkajšou úpravou vie si získať srdce naozaj každého povedomého slovenského katolíka, ktorému sa dostane rúk. **USA:** Ján Kulhán zo Saginaw, Mich. sa sám prihlásil a súčasne priviedol L. Gombára, M. Zuzulu, F. Belku, L. Istvána, M. Mitasovú, F. Krivčika, M. Pasternakovú a J. Batoru zo Saginaw, Mich., J. Matanaka a J. Ha-

binu z Munger, Mich. a M. Kunika z Tarpon Springs, Fla. Viktor Nesnadný z Pittsburghu, Pa získal J. Chovanca z Matherville, Ill., L. Ovsíaka z Clarksbury, W. Va, P. Kováča z Cleveland, O., S. Zídzika z Darien, Conn., D. Vivodíka z Manville, N. J., J. Kabareca z New Yorku, N. Y. a P. Včelku z White Ston L. I., N. Y.; A. Simeková z Chicaga, Ill. získala Z. Mantančíkovú a J. Shellenga z Chicaga, Ill.; M. Kozmelová z Chicaga, Ill. získala H. Dubekovú tiež z Chicaga, Ill.; J. Jendral a Anna Pllavi z Dixonville, Pa sa sami prihlásili. G. Polák z Cleveland, O. získal J. K. Opetu z Clevelandu, O.; Dr. J. A. Baťa zo Sao Paulo, Brasil, predplatil B. Baťovi a J. Hozovej z Belcamp, Md.; Fr. K. Nižňanský zo Shillong, India priviedol M. Winkovú z New Yorku a J. Sticu z North Bergen, N. J. — **Canada:** Prof. Lad. Silaj z Toronta, Ont., získal M. Hudakoca, T. Lenka, M. Kostúrovú, A. Reháka, J. Molčana, S. Buca a J. Kuzmu z Toronta, Ont., Fr. Renner z Winnipegu, Man. získal J. Kyselicu z Dufresne, Man. a P. Witkaja a J. Michalca z New Westminstera, B. C. — **Austrália:** Andrej Fencák z Bonegilla, Vic. získal J. Gonsku, J. Demjanoviča, F. Mišika, F. Širokého, J. Kelemeča, J. Suchodolského, M. Lesaya, J. Orlovského, Š. Kašarika, Š. Molnára, A. Baka, I. Čimboru a J. Sládečka. Andrej Krammer získal L. Potemru, A. Cuntalu a J. Zoppa. Igor Dúbravec získal H. Lichtneckeru, J. Zvijajača, J. Kočíša. O. Schwarza, L. Rabinu, V. Mališku, H. Budinsku a V. Hudáčka. — **Brazília:** Dr. J. A. Baťa z Batatuby predplatil J. Dobešovi, F. Kudláčekovej, J. Salačovi, J. Slávikovi, F. a J. Klátilovi, J. Kocourovi, M. Hlavníčkovéj, J. Zlatohlávkovi, M. Pustejevskému, J. a M. Svibovi a L. Baťovej de Arambašič z Batatuby, L. Baťovej Mitrovičovej, M. Chudárkovi, M. Malečkovi, J. Hlavníčkovi, Dr. A. Hadži Antičovi a J. Kubíkoj z Indiany, E. Baťovej de Oliveira a F. Pracuchovi z Bataguassu a Dr. J. Reisserovi z Rio de Janeiro. — **Chile:** J. Pridalovi z Bataflora-Tagasty predplatil Dr. J. A. Baťa zo San Paola. — **Filipínske ostrovy:** L. Gerbecovi z Manily predplatil tiež Dr. J. A. Baťa. — **Holandsko:** Sestrám od Chudobného Ježiška zo Simpelveldu predplatila Helen-Sereková z New Brighton, Pa. — **Francúzsko:** M. Groma z Avéne Les Bains a V. Košovský z Causes et Veyran sa sami prihlásili. — **Belgicko:** A. Polák z Roeslare sa tiež sám prihlásil. — **Nemecko:** R. Tomajka z Braunschweigu a SKM z Nürnbergu sa sami prihlásili.

Album dobrodincov pre nedostatok miesta aj v tomto čísle sme museli znovu odložiť.

Con Approvazione Ecclesiastica

RÍM

S cirkevným schválením vydáva Slovenská kultúrna spoločnosť «Rím» v Ríme. Vychodí mesačne. Za redakciu zodpovedá Pietro Chiminelli. Tlačí Tipografia Pio X - Roma. Predplatné na jeden rok: \$ 2.50. Adresa redakcie a administrácie: «RIM», Casella Postale 9100, Roma (Italia)